

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1988

Ἔτος ΛΗ'

Ἀριθ. Φύλλου 821

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

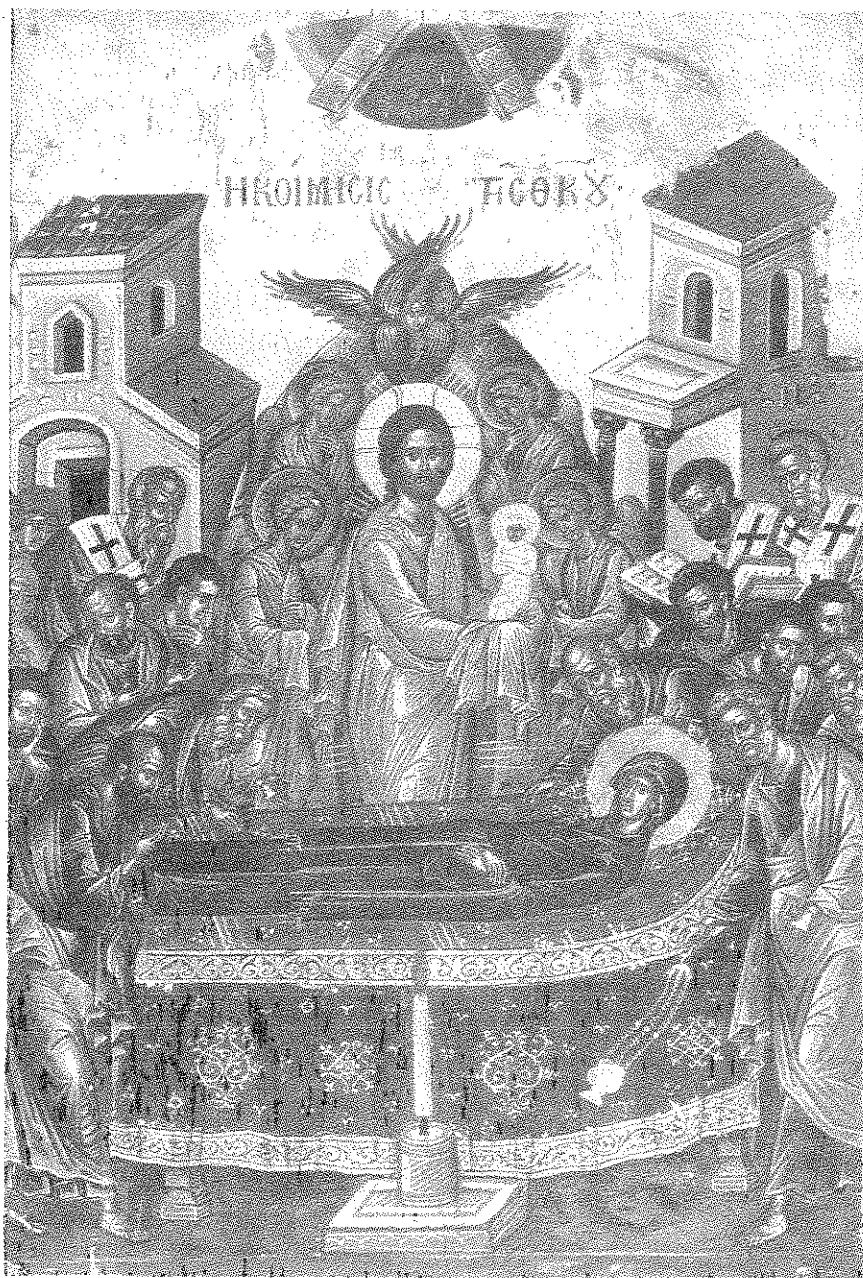
Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται ἐξ ὅλης καρδίας εἰς τόν ἐορτάζοντα Πρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Κάνιγγος 32) κ.κ. Γερόντιον διά τὰ ὀνομαστήριά του, -κατά τήν ἱεράν μνήμην τοῦ κτήτορος τῆς Μονῆς τῶν Βουλευτηρίων τῆς Ἀγίας Ἀννης ὁσίου Γεροντίου καί τῆς Συνοδείας του, - ὑγείαν σωματικήν καί πλουσίαν πνευματικήν καρποφορίαν. Ὁ Σεβ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνας ἐξασκῶν τά ἱερατικά του καθήκοντα ὡς Ἀρχιερεὺς πλέον τῶν 25 ἐτῶν μέ πλουσίαν δρᾶσιν ἐφ' ὅλων τῶν τομέων τῶν τε πνευματικῶν καί οἰκονομικῶν ἐμφανίζει ἐνεργητικότητα ἀπαράμιλλον καί ζηλευτήν.

Εἴθε ὁ Κύριος τῶν πάντων νά κρατύνῃ τήν ἀρχιερωσύνην του ἐπ' ὠφελεία καί δόξῃ τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνας εἰς ἣν εἶναι διαπεπιστευμένος.

Ο Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιος

Η ΠΑΝΑΓΙΑ. Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ

“Εκαστον ἔτος ποῦ πλησιάζει ἡ Κοίμησις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, 15ῃ Αὐγούστου, ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας καλεῖται εἰς πνευματικόν συναγεμνόν διά νά χαράξη ὀλίγας γραμμάς διά τήν Παναγίαν, τήν μητέρα ὅλων, τήν εὕρισκομένην πλησίον μας.

Μόλις ἐγερθῶμεν κατ’ ὄρθρον:

«ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΣΩΣΟΝ ΗΜΑΣ»

λέγομεν ἡμεῖς οἱ πιστοί οἱ ἐπικαλούμενοι τήν ἀρωγήν της (κατά τό μνημονευτέον καί οὐκ ἀναπνευστέον, τοῦ θείου πατρός Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου).

Ἡ παρουσία τῆς ἀγνῆς κόρης τῆς Ναζαρέτ εἶναι

κατάδηλος και ἐμφανής μόνον σέ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πιστεύουν τήν ὑπαρξίν της, καί τήν δαμιλῇ θεῖαν παρουσίαν της, Ἄλλως ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀρνεῖται νά ὑπακούσῃ εἰς τάς παρακλήσεις τῶν παρανόμων! Εἶναι Αὐτή ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται «Μετά Θεόν ἡ Θεός τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα», κατά τόν Ἐπίσκοπον Εὐχαΐτων, ἅγιον Ἰωάννη Μαυρόποδα.

Ὅσας φορές ἀπετολμήσαμεν νά ὁμιλήσωμεν δι' Αὐτήν εἰς τοὺς δυσπιστοῦντας ἢ προσωπική μας πείρα στάθηκε ἀλλάθητος. Κύριοί μου, τοὺς λέμε πιστέψατε, εἰς τήν μητέρα τοῦ Χριστοῦ καί ποιήσατε προσευχήν ἐπὶ τριήμερον εἰς Αὐτήν μετὰ γονυκλισίας, καί αὕτη ἡ Μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς θά ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν σας καί θά κατευθύνῃ τήν ζωὴν σας, διότι θά σᾶς βοηθήσῃ νά πιστεύσετε εἰς τόν Υἱόν της ὁ ὁποῖος εἶναι Παντοκράτωρ τοῦ Σύμπαντος. Τοῦτο ἀσφαλῶς θά ὁδηγήσῃ ἀλανθάστως ὄχι μόνον δι' ἐπαρκῆ εὐμάρειαν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀλλά καί θά σᾶς καταστήσῃ υἱοὺς τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του.

Καί τώρα, ἡ γλυκυτάτη Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ »ἀπαίρει» πρὸς Οὐρανοὺς, πρὸς συνάντησιν τοῦ Υἱοῦ της. Ἐκεῖνος Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ καί εὐρίσκεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς του, ἔτσι καί ἡ πάναγνος καί πανάσπιλος Μήτηρ Του εὐρίσκεται ὡς ἄνασσα τῶν ἀνασσῶν πλησίον του. Εἶναι αὕτη τήν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ὑμνογράφος ὡς «περιβεβλημένη καί πεποικιλμένη» χάριτι, ἐπευλογοῦσα Οὐρανόνθεν ἐκείνους ποῦ τήν κατασπάζονται καί εὐρίσκονται εἰς συνεχῇ ἐπαφήν μαζί της. Εἶναι αὕτη ποῦ τήν πιστεύομεν ὁλοψύχως καί συνεχῶς ἀναμένομεν πλουσίαν τήν θεῖαν ἀντίληψίν της.

Καί ἐπειδὴ ὁ γράφων εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί παιδιόθεν ἐν τῷ ἀναλογίῳ εἶναι ἀδύνατον νά μὴν ἀνατρέξῃ καί ἀναγράψῃ τὸ δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὸ ὁποῖον ὀκτάηχον μᾶς εὐφραίνει ψυχικά καί μᾶς χειραγωγῇ διὰ νά ἐξερευνήσωμεν τὸ μυστήριον τῆς εἰς Οὐρανοὺς μεταστάσεως τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ κάλαμος τῶν ἀδελφῶν Ἰωάννου καί Κοσμᾶ Δαμασκηνοῦ εἶναι «ἀπροσπέλαστος» εἰς τήν περίπτωσιν, καί ἄς τολμήσωμεν νά τὸ ἀναγράψωμεν δίδοντας εἰς αὐτό καί μία παράφρασιν τῶν λεγομένων. Ὁ Θεῖος, Μωϋσῆς, ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ καί ὁ Σοφὸς Σολομών δίδουν ἐκτενῇ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὰς ἀλληγορίας ποῦ τοὺς ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἡσυχαστὴς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ὁσιώτης δίδουν ἐκτενῇ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὰς ἀλληγορίας ποῦ τοὺς ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἡσυχαστὴς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ὁσιώτης δίδουν ἐκτενῇ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὰς ἀλληγορίας ποῦ τοὺς ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἡσυχαστὴς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ὁσιώτης δίδουν ἐκτενῇ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὰς ἀλληγορίας ποῦ τοὺς ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ Ἡσυχαστὴς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ὁσιώτης δίδουν ἐκτενῇ ἀναγνώσματα ἀπὸ τὰς ἀλληγορίας ποῦ τοὺς ἔδωκε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Δοξαστικόν

Ἦχος α' Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ Θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἱρόμενοι,

Ηχ.πλ. α' Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἡσπάζοντο

Ηχ. β' Αἱ δὲ ὑπέρτεροι τῶν Οὐρανῶν δυνάμεις, τῷ δέει κρατούμεναι ὑπερκοσμίως δὲ προώχοντο καὶ ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέρω ταξιαρχίαις ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγένονεν

Ηχ. γ' Ἄρατε πύλας καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν ἀέναον φωτὸς μητέρα

Ηχ. Βαρὺς Διὰ ταύτης γάρ ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν ἡ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον

Ηχ. δ' Ταύτης γάρ τὸ ὑπερβάλλον ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν

Ηχ.πλ. δ' Δι' ὃ ἄχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρήσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου τὴν γάρ προστασίαν κεκτήμεθα

Ηχ. α' Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες

Ἐλευθέρα παράφρασις

Ἦχος α' Μέ νεῦμα τοῦ Παντοκράτορος, ὅλοι οἱ Θεοφόροι Ἀπόστολοι ὅπου γῆς εὐρίσκοντο μεταφερόμενοι ὑπὸ νεφῶν, κατέφθασαν εἰς τὴν νεκρικὴν κλίνην τῆς κυρίας Θεοτόκου ἀναφωνοῦντες ὁ καθείς προσωπικά ἐγκώμια πρὸς τὴν ἀγνὴν μητέρα καὶ μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου

Ηχ.πλ. α' Καὶ κατησπάσθησαν ταπεινῶς τὸ πανάχραντον καὶ ζωαρχικόν σκῆνος τῆς Παρθένου

Ηχ. β' Ὁ δὲ Δεσπότης τῶν ὅλων (Υἱός της) μέτᾳς ὑπερτέρας ἐπουρανίους Δυνάμεις παρευρίσκεται κατὰ τὴν ὑψίστην ὥραν τῆς θείας ἐκδημίας της

Ηχ.πλ. β' Μέ φόβον καὶ τρόμον προσεκυνήσαμεν τὸ πανάγιον σῶμα καὶ ἐβόων πρὸς τὰς ἀνωτέρω ταξιαρχίας. Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις καταφθάνει εἰς τὰ Ἐπουράνια δώματα.

Ηχ. γ' Ἀνοίξατε ἐπουράνιαι πύλαι καὶ δεχθῆτε
Αὐτὴν ποῦ ὑπῆρξε μητέρα τοῦ Ἀενάου Φωτός
(Χριστοῦ)

Ηχ. Βαρ. Διότι δι' αὐτῆς ἐγένετο ἡ σωτηρία ὅλων
τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν ὁποῖαν μητέρα δὲν
μποροῦμε μὲ τὰ σαρκικά μας μάτια, καὶ φυσικά
εἶναι ἀδύνατον δι' ἐμᾶς νὰ ἀπονεύωμεν τὸν
δίκαιον ἐπαινον (στέφανον δόξης) - ἀρκούντως
καὶ ἀξίως νὰ ἐξυμνήσωμεν

Ηχ. δ' Διότι αὐτῆς ἡ ὑπεράνθρωπος καὶ ὑπερκό-
σμιος πολιτεία, ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρωπίνην ἔν-
νοιαν καὶ ἀντίληψιν

Ηχ. πλ. δ' Διὰ αὐτό ἄχραντε Θεοτόκε μαζί μὲ τὸν
ζωηφόρον Βασιλέα (Χριστόν) ζῶσα εἰς τό διηνε-
κές περιφρούρησε καὶ σῶσε ἀπό κάθε ἐναντίαν
προσβολὴν ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς ποῦ σάν ζωντανή
πνευματική νεολαία, ἀληθινὰ κατέχομεν τὴν
ἀνεκτίμητον προστασίαν σου

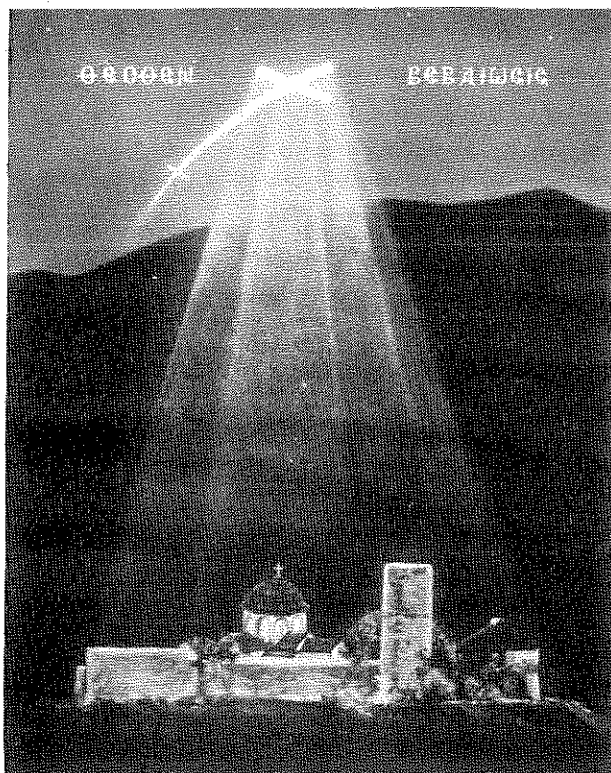
Ηχ. α' Εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἡμεῖς μὲ
λαμπράν πνευματικὴν ἐμφάνισιν σέ μακαρί-
ζομεν.

Εἶναι ἀφθαστον καὶ ἀνεκτίμητον ἀπόκτημα
δι' ἡμᾶς (τὴν νεολαίαν) νὰ ἔχωμεν τοιοῦτον θησαυ-
ρόν, καὶ νὰ εἴμεθα ὑπήκοοι τοῦ Υἱοῦ τῆς Αὐτῆς σάν
φαινός Ὁρθρος καταβαίνει ἐκ τῶν Ὁρέων περί-
λαμπρος καὶ ὡραία καὶ καταυγάζει τὴν ζωὴν μας.
Ἄσμα ἄσμ. στ' 10

«Τὶς αὐτὴ ἡ ἐγκύπτουσα ὥσει ὄρθρος καλὴ
ὥς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὥς ὁ ἥλιος, θάμβος
ὥς τεταγμένοι».

Ποιά ἄλλη, προφήτα, παρά ἡ παντάνασσα
Κόρη ποῦ αἱ ἀνταύγειαι τοῦ φωτός τῆς καθιστοῦν
ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς σάν «πόλι ἐπάνω ὄρους κειμέ-
νην». Φόβῳ καὶ τρόμῳ ὡς περιφρουρήσωμεν τὴν
πόλιν αὐτὴν, διότι εἴμεθα, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως τό
ἅλας τῆς Γῆς ποῦ νοσπιμίζει τὴν ἀσχήμιαν ποῦ εἶναι
διάχυτος παντοῦ, ἰδιαιτέρως, ὡς ποῦμε, τοὺς θερι-
νοὺς μῆνας ποῦ διατρέχομεν. Κυρία Θεοτόκε ἐλέ-
ησόν μας καὶ σῶσε μας.

ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Μετά τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἑορτολογίου καὶ ἡμερολογίου (10-3-1924), οἱ μὴ ἀποσχισθέντες Ὁρθόδοξοι (χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι Παλαιοημερολογίται), ὑπὸ διωγμὸν εὐρισκόμενοι, συγκεντρώθησαν τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διὰ τὴν κρυφὴν τέλεσιν ἀγρυπνίας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ εἰς τὸ μονῆριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὑμμητοῦ, ἀνωθεν τοῦ Χολαργοῦ.

Περί ὥραν 11.30 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν λευκότατος καὶ φαινότατος Σταυρός, καταυγάζων ΜΟΝΟΝ τὸ μονῆριον καὶ τὸν περίβολον αὐτοῦ, Δηλωτικὸν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἀκολουθῶμεν τὸ Πάτριον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶδον ὄχι μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοί, οἵτινες κατέφθασαν διὰ νὰ διαλύσουν αὐτούς.

(Βλ. Ἐφημερίδα «Σκρίπ» 15/28 Σεπτεμβρίου 1925 τὴν ἐπομένην τοῦ θαύματος).

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Το Ἅγιον Ὄρος, ἡ ἀκρόπολις, τὸ ἀπόρθητον φρούριον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ φῶς ἡ ἀκτινοβολία των Ὁρθῶν δογμάτων, εἶναι ὁ Θεοφυλάξ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων. Εἰς τὸ ἀπόρθητον τοῦτο φρούριον εὐρίσκονται καὶ τὴν σήμερον Πατέρες, οἵτινες ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ εἶναι ἔτοιμοι πρὸς θυσίαν τῆς ζωῆς των ὅταν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη.

Εἴμεθα χρεῶσται ἀπείρου εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν Ἐφορον καὶ Προστάτιδα τοῦ Ἁγίου Ὄρους Κυρίαν Θεοτόκον, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ πρόνοιαν πρὸς ἡμᾶς καὶ θερμῶς ἱκετεύομεν ὥπως μᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὸν πρὸς Θεὸν Ζῆλον ἡμῶν, ὥπως φανῶμεν ἀντάξια τέκνα τῶν προκατόχων Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.

Εἶναι καιρὸς πατέρες καὶ ἡμεῖς νὰ μιμηθῶμεν αὐτοὺς καὶ νὰ γίνωμεν ἄξιοι διάδοχοί των.

Ἀδελφοί Χριστιανοί ἐν Κυρίῳ χαίρετε πάντοτε.

Ὁ ἀριθμὸς ἀδελφοί (666) δέν εἶναι τυχαῖος ἀλλὰ ὡς Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν εἰς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων τῆς ἐκκλησίας μας. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας ἔχει προειδοποιήσῃ διὰ στόματος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὴν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν κεφ.ΙΓ' 16,17,18 περὶ τοῦ ἀντιχρίστου καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ (666).

Οἱ Ἅγιοι πατέρες διὰ πνεύματος Ἀγίου διασαφίζουν προαναγγέλοντες εἰς τοὺς Χριστιανούς ὥπως μὴ δεχθοῦν νὰ σφραγισθοῦν μέ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου τὸ 666.

Μᾶς παραγγέλουν οἱ Ἅγιοι ὅτι ὁποῖος δεχθεῖ νὰ σφραγισθῇ μέ τὸν ἀριθμὸν (666), αὐτὸς ἀρνεῖται τὸν Χριστὸν, ἀρνεῖται τὸ Ἅγιον Βάπτισμα καὶ γίνεται ὁπαδὸς τοῦ ἀντιχρίστου.

Ἀδελφοί οὐδεὶς νὰ δεχθῇ τὸ σφράγισμα τοῦ ἀντιχρίστου, καὶ οὐδεὶς νὰ λάβῃ τὴν νέαν ταυτότητα μέ τὸν ΕΚΑΜ ἐπειδὴ εἰς τὸν ΕΚΑΜ περιέχεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου (666) ὥπως τὸν ἀναφέρει ἡ Ἱερά Ἀποκάλυψις (κεφ.ΙΓ'-18).

Ἀδελφοί εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνημερώνη ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ ἀλληλοβοηθούμεθα εἰς τὸ ζωτικόν αὐτό θέμα τῆς ἐκδόσεως τῶν ταυτοτήτων μέ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀντιχρίστου (666). Νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ δεόμεθα πρὸς τὸν Κύριον ἵνα ἐξαποστείλῃ πλουσίως τὴν Θ. Χάριν του ἵνα μᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τοὺς χαλεποὺς αὐτοὺς καιροὺς πού εὐρισκόμεθα.

Ἄς γρηγοροῦμεν ἵνα μὴ τις πλανηθῇ.

Τὸ στάδιον ἀνοίγεται. Ἄς ἀθλήσωμεν νομίμως ἵνα στεφανωθῶμεν.

Ἄς γίνωμεν πρωτοπόροι ἡμεῖς οἱ Μοναχοί καὶ ἰδίως εἰς ζητήματα πίστεως καὶ ἃς δεῖξωμεν τὸ φωτεινὸν παράδειγμα εἰς τοὺς λαϊκοὺς Χριστιανούς.

Ἄς γίνωμεν ὥπως μᾶς θέλουν οἱ πατέρες. Φῶς Χριστιανῶν οἱ Μοναχοί. Φῶς Μοναχῶν Ἀγγελοι.

Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐπανηγυρίσαμεν πρό ὀλίγων ἡμερῶν τήν 29ην Ἰουνίου, τοὺς πρωτοκορυφαίους Πέτρον καὶ Παῦλον καὶ τήν τριακοστήν τοῦ ἰδίου μηνός τοὺς δώδεκα θεοφόρους Ἀποστόλους καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, εἰς ἣν ἀνήκομεν ὡς ἱερεῖς τοῦ Παντοκράτορος, ἐπλεξεν τὰ ὠραιότερα ποιήματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν κάλαμον πολλῶν ὑμνογράφων, - ἐπιλέξαντες νῦν μόνον, - Ἰωάννην καὶ Κοσμάν τοὺς μοναχοὺς-Δαμασκηνοὺς, Ἀνδρέαν Ἐπίσκοπον Κρήτης Γερμανόν Πατριάρχην Κων/πόλεως καὶ Βυζάντιον ἀκμάσαντα τὸν 7ον αἰῶνα.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀρθῶς ποιοῦσα ὥρισε σχετικὴν νηστείαν ἡ ὁποία φθάνει καὶ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ὡς συνέβη κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὸ ὁποῖον διατρέχομεν, ἐφ' ὅσον εἶχομεν πολὺ πρῶϊμον Πάσχα. Χάριτι Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, διε-

ξαγάγομεν ταύτην ἐν ἀγαστῇ θελήσει ἀπέχοντες ἀπ' ὅλα τὰ κρεῶδη πλην τῶν ἰχθύων κατὰ Σάββατον καὶ Κυριακὴν. Ἡ νηστεία αὕτη ἥτις ὑφίσταται παναρχαίως κατεκρεουργήθη ἀπὸ τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία, οὐσία, τὴν ἔχει ἀποχρωματίσει διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐπικαλοῦνται αἱ «Σοφαὶ Κεφαλαι» τῶν Θεολόγων καὶ τῶν Ἱεραρχῶν. Ὅπως ὅλες οἱ πνευματικὲς ἔννοιες ὑπέστησαν διαφοροποίησιν ἐπὶ τῷ κοσμικότερον, ἔτσι καὶ ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τείνει νῦν ἐκλείψῃ ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν προσκλήνιον. Ἡμεῖς ὁμως στερεῶς ἐχόμενοι τῶν Πατρῶν διαφυλάσσομεν τὴν νηστείαν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐκράτησεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἀπαραχάρακτον.

Γιατὶ νὰ μὴν νηστεύσωμεν, θεία δυνάμει, ἐφ' ὅσον οἱ πρωτοκορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος καὶ ἕτεροι τῶν δώδεκα ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον τῆς θεώσεως ἐν μέσῳ φοβερῶν κακουχιῶν καὶ ὅπως ὁ Παῦλος ἀναφωνεῖ γράφοντας πρὸς Γαλάτας 2.20 «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοὶ Χριστός»;

Ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει τοὺς ὠραιότερους ὕμνους καὶ τροπάρια, ἐγκωμιάζοντας τοὺς πρωτοκορυφαίους οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ χρόνῳ, σάν τὸν Πέτρον ἀρνήθηκε τὸν Ἰησοῦν ἐνώπιον μᾶς παιδίσκης ἐν τῷ Πραιτωρίῳ, «Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον» καὶ τὸν ἕτερον Παῦλον ἀμείλικτον διώκτην τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ τελικῶς πιστεύσας εἰς τὴν φωνὴν Του «Σκληρόν πρὸς κέντρα λακτίζειν» Πράξ. 9.5, ἀλλ' ἀμφοτέρων μετανοησάντων καὶ ὁμολογησάντων. Αὐτοὺς τοὺς ἀρνητάς καὶ διώκτας ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἔχει ἐνθρονίσῃ ὡς πρωτοκορυφαίους.

Ὡς γνωστὸν ὁ θεῖος Πέτρος ἐγκαταλείψας πλοῖον καὶ δίκτυα ἐγένεν ἀλιεύς ἀνθρώπων (Ματθ. 4. 19). Καὶ ἐγένεν πάνσοφος τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ διώδευσεν ὁλόκληρον τὸν κόσμον, τὸν ἐξεχριστιάνισε καὶ τέλος ἀπεκεφαλίσθη διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ εἰς Ρώμην (κατὰ Τερτυλιανόν). Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὁ Θ. Πέτρος ἔκανε τὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

«Συ εἶ ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς τῆς ὁμολογίας ὁ Κύριος τοῦ εἶπε;

«Σύ εἰ Πέτρε καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν».

Ὁ Θ. Παῦλος ἐξ ἑτέρου αὐτός ὁ πύρινος ποταμός τῆς πίστεως ὑπέστη τὰ πάντα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ καλὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν, ἐπιτρέχοντες τί λέγει πρὸς Κορινθίους Β΄ Κορ. 11. 25: «ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρίς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην τρίς ἐναυάγησα.....»

Νομίζετε ὑπάρχει ἄλλος, ὁ ὁποῖος ὑπέστη αὐτὰ τὰ μαρτύρια καὶ ἐπέζησε; Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μαρτυροῦν τό τί ἔκαμεν καὶ ἐνεθρόνισεν εἰς τὸν τότε γνωστὸν κόσμον τὸν Ἑσταυρωμένον Ἰησοῦν ὡς Βασιλέα Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Κατάπληξιν προξενεῖ εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὴν Γραφὴν αἱ ἀνακρίσεις καὶ αἱ ἀπολογίαι τοῦ ἐνώπιον ἡγεμόνων, βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων, ἀναφερόμενοι, ἰδιαίτερα, εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων τὰς συγγραφείσας ἀπὸ τὸν ἱατρὸν καὶ Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. Παραμένουν πάντα μνημειώδη ἔργα καλλιτεχνίας καὶ ἀψόγου φιλολογικοῦ ὕφους ἡ δὲ ἱστορία τὰ κατατάσσει μεταξύ τῶν ἀρίστων.

Ἰσως θὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ἅγιος Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη εἰς Ρώμην ἀπὸ τὸν Νέρωνα ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ θὰ μένη μεταξύ μας εἰς αἰῶνας αἰώνων. Αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τοὺς κορυφαίους Ἀποστόλους. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον νὰ πῇ τίς τι ἐν γενικότητι διὰ τοὺς ὑπολοίπους Ἀποστόλους οἱ ὁποῖοι διέτρεξαν τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ ὡμολόγησαν πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Λυτρωτής, ὁ Σωτὴρ, ὁ Λόγος ἀλλὰ καὶ ὁ Παντοκράτωρ. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἐμαρτύρησαν σταυρωθέντες σάν τὸν Κύριόν των, καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τρανὴν ὁμολογιακὴν θέσιν ὅτι πτωχοὶ ἀνυπόδητοι καὶ μονοχίτωνες ἐν πείνῃ δίψῃ καὶ νηστείᾳ διεκήρυξαν Χριστὸν σταυρωθέντα ἀναστάντα ἀναληφθέντα καὶ ἐκ δεξιῶν καθήμενον τοῦ Πατρός, ἀποτελοῦν τὴν καλύτερην ὁμολογιακὴν θέσιν καὶ τεκμηρίωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἄς παρακαλέσωμεν αὐτοὺς ὅλους τοὺς πρωτεργάτες τοῦ Εὐαγγελίου νὰ μᾶς δυναμώνουν διὰ νὰ δυνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν πάντοτε ὁμολογίαν πίστεως, καὶ τύχωμεν, πρεσβεΐαις των, ἐλέους τοῦ Παντοκράτορος καὶ σωτηρίας. Κλείων τὸ παρὸν πονημάτιον ἃς ἀναφέρω τί γράφει ὁ συναξαριστής διὰ τὸν Πέτρον καὶ Παῦλον:

«Σταύρωσις εἶλε κήρυκα Χριστοῦ Πέτρον, Τομή δὲ Παῦλον, τὸν τέμνοντα τὴν πλάνην ποῦ σημαίνει πῶς ὁ Πέτρος ἑσταυρώθη ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη.»

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΟΡΤΑΙ

Εἰς τὸν διάγοντα τὰ ὀνομαστήριά του Ἅγιον Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλνικὸν κατὰ τὰ ἐννεάμερα τῆς Κυρίας Θεοτόκου (ἀπόδοσις ἐορτῆς) καὶ Ἀντιπρόεδρον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Κάνιγγος 32) εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῷ πᾶσαν χάριν καὶ εὐλογίαν διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν του καθηκόντων ὡς Ἀρχιερεὺς, καὶ διὰ τὴν θέσιν ἐν τῷ Ταμείῳ ἣν ἐπαξίως κατέχει, διότι, γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ μέ τὴν ἐμφυτὸν του εὐγένειαν καὶ ἐνθεὸν καλωσύνην του τιμᾷ τὸ σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Χρ. Μ. Χαλβατζῆς - Ἀναγνώστης

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Μιά ιδιαίτερα μορφή ἐν τῇ χριστιανικῇ θρησκείᾳ εἶναι ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος, κατόπιν ὁμολογίας ἀπεκεφαλίσθη ἀπὸ τὸν Ἰουνιον Ρουστικόν ἐπαρχον ἐν Ρώμῃ τὴν 1ην Ἰουνίου 167 μ.Χ. ἡμέραν καθ' ἣν ὠρίσθη παρὰ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐορτάζεται ἡ ἱερά μνήμη του. Κάτοχος τῆς Πυθαγορείου καὶ τῆς Πλατωνικῆς διδασκαλίας, τὰ ἐγκατέλειπεν καὶ ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμόν καὶ ἐγινε ἐξαγγελεύς τῆς ὀρθῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ πολέμιος τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος κυνικοῦ φιλοσόφου Κρίσκεντος.

Ὅπως μᾶς ἀναφέρουν οἱ πονηματιστές ὁ ἅγιος Ἰουστίνος συνέγραψε ἀρκετὰ συγγράμματα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀπολογητικὰς μελέτας ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ κατὰ τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ κατὰ τῶν αἵρέσεων, κηρύσσων οὕτω ὁ Ἅγιος τὴν ἀπειρον ἀγάπην του διὰ τὸν Κύριον καὶ ὁμολογῶν Αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος. Προσπάθειαι νὰ τὸν μεταπείσουν διὰ νὰ θύσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀπέβησαν μάταιοι, ἡ δὲ ἀπολογία του ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος εἶναι ἀποστομωτική:

«Νομίζετε σεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὅτι ἐάν θανατωθῇτε θέλετε ἀξιωθεῖ ἀγαθῶν ἐν Οὐρανοῖς; Καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη Δέν τό νομίζομεν ὡς λέγεις ἀλλά ἔχομεν βεβαίαν πληροφορίαν ὅτι ἐτσι εἶναι»

Ἱστορικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἐγγραφὸς μαρτρία του πρὸς τὸν ρηθέντα ἐπαρχον κατὰ τῆς πλάνης τῶν εἰδῶλων εἶναι μαρτυρία πίστεως τῶν χριστιανῶν, εἶδος ἀπολογητικῆς, ὥστε μπορεῖ νὰ διδάξῃ τοὺς σημερινούς καλλιεργημένους ἐν ἐπιστήμῃ καὶ τέχνῃ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά του. Αὐταὶ αἱ ἀπολογητικαὶ μελέται του διὰ τοὺς ἐρευνῶντας ἐν εἰλικρινείᾳ τὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου εἶναι πειστήρια διὰ τὸν ὀρθὸν δρόμον ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ καλλιεργημένος νοῦς διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Ὁ βιογράφος του ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἅγιος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ εἰδωολάτρου φιλοσόφου Κρίσκεντος ἄλλαι δὲ μαρτυρίαι ἀπὸ τὸν ἐπαρχον τῆς Ρώμης μετ' ἄλλων ἐξ μαρτύρων. Ἡ διαφορὰ τοῦ ποῖός εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἀπεκεφάλισεν τὸν Ἰουστίνον

δὲν ἔχει σημασίαν διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἶναι πῶς ἀπὸ διαφόρους φιλοσοφικὰς «παρόδους» ἐφθασεν εἰς τὸν χριστιανισμόν καὶ ἐν τέλει εἰς τὸ μαρτύριον, ὅπερ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα δι' ὅλους τοὺς ἐπιγιγνομένους.

Ὅρθως ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ μάρτυρος καὶ τὸν προβάλλει εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἀκολουθούντων Χριστὸν ὡς σωτῆρα, ἰδιαίτερα διότι ὑπῆρξεν κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεῦτερον αἰῶνα μ.Χ. ἐνισχύων οὕτω τοὺς ἀπίστους ὅτι αἱ μαρτυρίαι τῶν πρῶτων αἰώνων εἶναι ἀψευδῆ στοιχεῖα, ὅτι ὁ Χριστὸς ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον εἶναι γεγονὸς ἀδιάψευστον καὶ ἀδιαφιλονίκητον, διότι ὑπάρχουν αἱ ἀρχαῖαι ἱστορικαὶ μαρτυρίαι αἱ ὁποῖαι καταδεικνύουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ, ὑπῆρξεν, ἐδίδασκεν, ἐσταυρώθη καὶ ἀνεστήθη, καὶ ὅτι ὑπάρχει Αὐτός εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων εἰς πείσμα τῶν μαρξιστικῶν θεωριῶν αἱ ὁποῖαι τὸν χαρακτηρίζουν, ὡς πρόσωπον ἱστορικῶς ἀνύπαρκτον: Οὐαὶ τῆς βλασφημίας τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ ὁ ὁποῖος κατηκρήμυνεν τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν καὶ ἀντ' αὐτῆς προέβαλεν τὸ ψεῦδος! Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοιωμαὶ τῆς ἱστορίας ὅτι τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη τῆς μαρξιστικῆς ζωῆς ἀπέδειξαν ψευδῆ τὸν ἱστορικὸν ὕλισμόν, διότι θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες ἄρχισαν νὰ ἐναγκαλίζονται ἐκ νέου τὸν χριστιανισμόν καὶ οὕτω ἀπεδείχθη, ἱστορικῶς ἀλάθητον αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Ἀρχηγός μας εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον 16. 18 «Ὅτι πῦλαι Ἄδου οὐκ κατισχύσουσιν Αὐτῆς».

Οἱ τυχόν ἐπιστρέφοντες ἅς ἐπικαλεσθῶν, ἐπὶ προσθέτως τὸν φιλόσοφον Ἰουστίνον διὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον τῆς πίστεως καὶ σωτηρίας.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ
ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ, ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΝΙΚΗΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ – ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΙ

Ὅσοι παρευρέθησαν κατά τήν πρώτην Αὐγούστου ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ μας εἶδον, μέ ποιάν τινά ἐκπληξιν, ὅτι Αὕτη προβάλλει τόν Σταυρόν, ἐν προόδῳ, ὁ ὁποῖος εἶναι σύμβολον νίκης διὰ τα πνευματικά μας ἐπιτεύγματα κατά τόν καυστικόν μῆνα Ἰούλιον, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει οὐδετερότητα τινά λόγῳ ὑπερθερμάνσεως καί ἐπηρεάζει, οὕτως εἰπεῖν τήν καθόλου πνευματικήν μας πρόοδον.

Ὁ ὁργανισμός μας βεβαρημένος ἀπό τās καιρικάς ἐπιπτώσεις εἶναι ἀδύνατον νά ὀρθοποδήσῃ πνευματικά, ἐφ' ὅσον τὰ πάντα βρίσκονται εἰς κατάστασιν χαίνουσ πνευματικῆς ραστώνης, καί δι' αὐτόν, νομίζομεν, ἡ Ἐκκλησία μας τόν λόγον μαζί μέ τούς ἐνδόξους Μακκαβαίους προβάλλει τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου διὰ νά μᾶς ἐνισχύσῃ, ψάλλοντάς τās Καταβασίας τοῦ Σταυροῦ. Καί οἱ μέν Μακκαβαῖοι διὰ νά μᾶς δείξουν πῶς πρέπει νά «ἀντιφρονούμεν» πρὸς τούς κρατοῦντας, φθάνοντας μέχρι πνεύματος θυσίας, ὅπως ἔκαμεν ὁ Ἱερεὺς Ματθαίας καί οἱ υἱοὶ του, ποῦ ἀντεστάθησαν καί ἐπολέμησαν τόν δεῦτερον αἰῶνα π.Χ. τούς διαδόχους τῶν Σελευκιδῶν, καί δὴ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Μέσα εἰς τούς Μακκαβαίους συντάσσεται παρά τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ Ἁγία Σολωμονή καί τὰ ἕξ τέκνα τῆς, καθὼς ἐπίσης καί ὁ Ἱερεὺς καί παιδαγωγός Ἐλεάζερ ὅλοι, σφαγιασθέντες παρά τοῦ Ἀντιόχου, διότι δέν ὑπέκυψαν εἰς τὰ κελεύσματά του «νά φάνε ὕεια κρέατα (χοιρινά) ἀπαγορευμένα ἀπό τόν Μωσαϊκόν νόμον. Ἀφ' ἐτέρου δέ καί τόν σεπτόν σύμβολον τοῦ Σταυροῦ τό ὁποῖον μᾶς ἐνισχύει διὰ τόν μικρόν, ἔστω ἀγῶνα, τῆς νηστείας τῶν δέκα πέντε ἡμερῶν διὰ νά ὑποδεχθοῦμε τήν Βασίλισσαν τοῦ Οὐρανοῦ καί Γῆς ἀπαίρουσαν πρὸς Οὐρανοῦς.

Καλόν ὅμως εἶναι νά σημειώσωμεν ὅτι ὁ ὑπογράφων ἔχει μαρτυρίας ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος παρευρέθη πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν εἰς τόν Πατριαρχικόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Κων/πολιν καί μεταξύ τῶν ἁγίων λειψάνων τὰ ὁποῖα προσεκύνησεν ἦτο καί τῆς ἁγίας Σολωμονῆς, διακόσια πενήντα χρόνια π.Χ. μαρτυρησάσης. Ἐπίσης μᾶς εἶπε πλησίον τοῦ σκηνώματος τῆς ἁγίας Σολωμονῆς ἦτο καί τό σκῆνωμα τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἡ ὁποία, κατεκύρωσεν τὰ πρακτικά τῆς Δ'. Οἰκουμενικῆς

Συνόδου ἐν Νικαίᾳ κατά τῶν Μονοφυσιτῶν, ἀμφότερα τὰ σκηνώματα ἀποπνέοντα εὐωδίαν ἄρρητον, διὰ τούς ἔχοντας νοῦν Κυρίου. «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, (Ψαλμός 67.35).

Καί ἐπανερχόμενοι ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ συμβόλου ποῦ ἐχάρισεν ὁ Χριστός, τόν Σταυρόν Του, Αὐτόν κατασπαζόμενοι ἡμεῖς αὐτάς τās νηστησίμους ἡμέρας διὰ νά μᾶς γίνῃ ἀρωγός καί προστάτης μας ἐν τῇ ζωῇ μας. Αὐτό τό θεῖον σύμβολον, ἐπιμένομεν, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, διὰ τούς «εἰδότες» ἔχει τεραστίαν δύναμιν. Ὁ χριστιανός μ' αὐτό εἰς τὰ χέρια του, ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἢ τυπούμενος ἐν τῷ σώματί του ἀρύεται δύναμιν τήν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον νά κατανοήσῃ ὁ κόσμος. Αὐτός ὁ κόσμος, διατελεῖ σέ φοβερήν κατάστασιν ἀγνοίας λόγῳ τοῦ ἐκτροχιασμοῦ του καί δέν ἔχει τὰ σωστά μάτια διὰ νά ἀτενίσῃ τόν Σταυρόν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ τανυθέντος ἐν αὐτῷ, ἐνῷ δι' ἡμᾶς τούς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τολμῶ νά εἶπω ἀγαπητά μου τέκνα, εἶναι τό ἅπαν τῆς ὑπάρξεώς μας. Αὐτός ἀποτελεῖ τό καύχημα, αὐτός τό στήριγμα καί αὐτός εἶναι ἡ μοναδική παρηγορία μας.

Οὐδεὶς, ἄπιστος ὑπάρχων, εἶναι δυνατόν νά κατανοήσῃ τό τί λέγει ὁ γράφων εἰς τό ἄρθρον τοῦτο. Αὐτά τὰ λίγα ὅμως γράφονται, ἀφορμὴν λαβόντες ἀπὸ τήν «πρόοδον» τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου κατά τήν 1ην Αὐγούστου ποῦ διανύομεν. Ἐπειδὴ ὅμως θά ἐπανέλθωμεν εἰς τήν στήλην αὐτήν, κατά τήν 14ην Σεπτεβρίου, ἡμέραν Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ θά σᾶς γράψω περισσότερα. Ἄς ἀρκεσθῶ ὅμως νά εἶπω τώρα πῶς ὁ Σταυρός ποῦ κοσμεῖ τό στήθος μας «περιέχει» δύναμιν ἀνυπολόγιστον μόνον δι' αὐτούς ποῦ τόν πιστεύουν. Ἄς εὐχηθῶμεν ὅμως χριστιανικῶς ὅπως τό σύμβολο τοῦτο καταυγάσῃ τās ψυχὰς τῶν ὀλιγοψύχων καί τῶν δυσπιστούντων, διὰ νά τύχουν σωστῆς εὐημερίας ἐν τῇ παρούσῃ, καί σωτηρίας ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, διότι ὁ Κύριος «θέλει πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» Ἀμήν.

ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ἐδῶ εὐρισκόμεθα εἰς δύσκολον θέσιν διὰ τὴν νά ἐρμηνεύσωμεν ἢ καὶ νά παραφράσωμεν, ὅσων δύνανται κατέχομεν, μερικά ἀπὸ τὰ 16 τροπάρια τῶν Εἰρμῶν τοῦ Κανόνος Κοσμᾶ καὶ Δαμασκηνοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Ἱαμβικοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οἱ ὅποιοι τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα συνέταξαν αὐτὰ τὰ πνευματικὰ ἔργα, δυνάμει τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐλαυνόμενοι. Δέν θά ὑπερβῶ τὰ 3 τροπάρια διότι ὁ χώρος δέν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει, καὶ κάνομεν σχετικὴν ἐπιλογὴν μέ τὸ κριτήριον τῆς ἐντυπώσεως ποῦ ἐμποιοῦν εἰς τὸν γράφοντα:

ᾠδὴ Γ': «Τὴν ἐξ ὕψους δύνανται τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσασθε ἑφθς, καθίσαι ἐν Ἱερουσαλήμ· ἐγὼ δέ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός, ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε».

Παράφρασις: Εἶπες Χριστέ εἰς τοὺς μαθητάς Σου τὴν δύνανται τὴν ὁποίαν θά λάβετε ἐξ ὕψους (ἐπικροῖται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) νά καθήσουν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν λάβουν, διότι ἐγὼ (Χριστός) θά στείλω ἄλλον Παράκλητον σάν καὶ μένα Πνεῦμα τὸ δικό μου καὶ τοῦ Πατρός, ὁ ὁποῖος θά σᾶς δυναμώσῃ διὰ τὴν **στερεωθῆτε** καὶ ἐπιτελέσετε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπωμίζεσθε. «Ἰωάν. 14. 16».

ᾠδὴ ΣΤ': «Ναυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσιρριπούμενος ὡς ὁ Ἰωνᾶς Χριστέ, βοῶ σοι. Ἐκ θανατηφόρου μεθυθοῦ ἀνάγαγε».

Παράφρασις: Ζαλισμένος ἐγὼ (ὁ ὕμνογράφος) ἀπὸ τὰς βιωτικὰς φροντίδας καταποντίζομαι ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ποῦ μέ συντροφεύουν στό ταξίδι, καὶ εἰς τὸ ψυχοφθόρον θηρίον (Σατανᾶν) ρίπτομαι καὶ ἐγὼ ὅπως ὁ Ἰωνᾶς, σοῦ φωνάζω, Χριστέ ἀνάγαγε (λύτρωσέ με) ἀπὸ τὸν βυθὸν τῆς ἁμαρτίας διὰ τὴν σωθῶ. (Βλέπε ἀναγνώστα τὴν Προφητεία τοῦ Ἰωνᾶ, ποῦ κατεβρώθη ἀπὸ τὸ θαλάσσιον κῆτος, καὶ μετὰ τριήμερον θανάσιμον ἐναγκαλισμόν τὸν ἐξέμεσε σῶον καὶ ἀβλαβὴ εἰς τὴν ξηράν). Τοῦτο εἶναι Ἀπεικόνισις τῆς Τριήμερου Ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἱαμβικός Κανὼν τοῦ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ Δ': «Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατρός ἐξ ἀναίτιου Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης Ἀδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε».

Παράφρασις Βασιλεὺς Βασιλέων, μόνος ἐκ μόνου (Πατρός) Λόγε ποῦ ἐγεννήθης ἐκ Πατρός, ἀναίτιου. Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἰσοδύναμον μέ τὸν Πατέρα σου καὶ Σέ τὸ ἀναμάρτητον (ὡς Θεόν) ἀπέστειλας εἰς τοὺς Ἀποστόλους. Ἡμεῖς ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἤδη ἡρχίσαιμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς Καταβασίας τοῦ Σταυροῦ, εἰς τὸ προσεχές θά ἀσχοληθῶ καὶ ἐπ' αὐτῶν, μέ τὸν τρόπον ποῦ ἡσχολήθην μέχρι τοῦδε.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Ἐξεδήμησεν πρὸς Κύριον τὴν 16ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὁ Μοναχὸς π. Εὐσέβιος Μπινιάρης πρῶην Εὐάγγελος εἰς Παλούκια Σαλαμίνας καὶ ἐκηδεύθη ἐκεῖ. Κατὰ τὴν ἐκφορὰν του ἤτις ἐγένετο εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδονος Σαλαμίνας παρευρέθη καὶ ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος παρισταμένου καὶ πλήθους ἱερατείου καὶ κόσμου.

Ὁ π. Εὐσέβιος ἐξετιμᾶτο ἰδιαίτερως διὰ τὴν προσήλωσιν του εἰς τὸ πάτριον Ἑορτολόγιον καὶ τὴν ὁσιακὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διῆγε. Ἀφήνει κενὸν ἡ ἀπουσία του, καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος ν' ἀναπαύσῃ αὐτόν μετὰ τῶν Ἁγίων Του. Ὀλιγόλογον ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος διότι ὁ μεταστάς ἦτο πνευματικὸν του τέκνον. Εἰς τοὺς οἰκείους του ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ συλλυπητήρια.

ΕΠΙ ΤΗ, ΠΑΝΙΕΡΩ, ΜΝΗΜΗ, ΤΗΣ

Ἡ Ἀγία Ἱεραπόστολος, Μεγαλομάρτυς καὶ Θαυματοργός Παρασκευή μοναχή, Καὶ ἡ Θεία Χάρις!

ὑπό κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου

Ἐπιτίμου Δικηγόρου

«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ
Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς» (Ματθ. ι, 32)

Εἰς τὴν πάνσεπτον καὶ φωταυγὴ χορείαν τῶν
Μεγαλομαρτύρων καὶ Θαυματοργῶν τῆς Ἀγίας
τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπίζηλον
θέσιν κατέχει ἡ Ἀγία Παρασκευή μοναχή, ἡ ὁποία
ἐζησε καὶ ἠθλησε πρὸ 1800 περίπου ἐτῶν.

Ὁραιωτάτη μοναχοκόρη εὐσεβῶν καὶ πλουσίων
γονέων τῆς Ρώμης, λαβοῦσα τὸ ὄνομα, ὡς γεννη-
θεῖσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Παρασκευῆν,
ἔτυχε μεγάλης μορφώσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Παιδείας.
Παιδιόθεν, ἠνθισεν εἰς τὴν ἀγνὴν ψυχὴν τῆς Ὁ Θεοῦ
Ἑρως! Καὶ ὅταν ἀπέθανον οἱ γονεῖς τῆς, διεμοίρασε
ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν πού ἐκληρονόμησεν, εἰς
τούς πτωχοὺς καὶ εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ἐνεκλείσθη εἰς
Μοναστήριον, ὅπου ἐνεδύθη τὸ Ἀγγελικὸν Σχῆμα
καὶ διῆγε ἐν ὁσιότητι βίου καὶ πνευματικῇ ἀσκήσει,
διακονοῦσα εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν καθηγουμένην.

Ἀλλὰ τὰ ὅρια τῆς Μονῆς ἦσαν στενά διὰ τὴν
Παρασκευὴν. Εἶχεν ἐγκολπωθεῖ τὸν λόγον τοῦ Κυ-
ρίου «πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐμοὶ, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων
ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν
Οὐρανοῖς» (Ματθ. ι, 32). Ἡ ψυχὴ τῆς ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν
εὐσεβῆ πόθον νὰ κηρύξη, ὁμολογοῦσα, τὸν Χριστόν,
πράγμα δυνατόν λόγω τῆς μεγάλης μορφώσεώς τῆς,
καί, μέ τὴν εὐχὴν τῆς Καθηγουμένης, ἐγκατέλειψε
τὴν Μονὴν καὶ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν πολυάν-
θρωπον καὶ εἰδωλολατρικὴν Ρώμην.

Τὸ ἐμπνευσμένον κήρυγμά τῆς ἦτο ὕμνος πρὸς
τὸν Χριστόν, ὡς Θεάνθρωπον Σωτῆρα Μονογενῆ
Υἱόν τοῦ Θεάνθρωπου Σωτῆρα Μονογενῆ Υἱόν τοῦ
Θεοῦ καὶ τὸ ὀριμὸ «κατηγορῶ» τῆς εἰδωλολατρείας,
ὡς ἀσεβείας καὶ ἀνοησίας. Δέν ἦτο ὅμως ἀρκετόν
δι' αὐτὴν τὸ γενικὸν πρὸς τὸν λαόν κήρυγμα. Εἶχεν
ἐνστερνισθεῖ, καὶ τὸ ἄλλον λόγον τοῦ Χριστοῦ «καὶ ἐπὶ
ἡγεμόνοις δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἐνεκεν ἐμοῦ εἰς μαρτύριον
αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσι» (Ματθ. ι, 18). Καὶ ἐπεπόθει νὰ
συρθῇ ἐνώπιον τῶν σκληρῶν δικτῶν τοῦ Χριστοῦ
εἰδωλολατρῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, διὰ νὰ δώσῃ

μαρτυρίαν περὶ Αὐτοῦ, νὰ τὸν ὁμολογήσῃ ἔμπρο-
σθέν των, νὰ τὴν ἀκούσουν οὗτοι καὶ οἱ εἰδωλολά-
τραι.

**

Καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐπέστη. Συλληφθεῖ-
σα, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ Βασι-
λέως Ἀντωνίνου, ὁ ὁποῖος θαμβωθείς ἀπὸ τὴν
ωραιότητά τῆς, προσεπάθησεν ἀρχικῶς μέ ὑποσχέ-
σεις τιμῶν καὶ ἀξιωμάτων, ὕστερον δὲ μέ ἀπειλάς
δεινῶν βασανιστηρίων, νὰ τὴν πείσῃ ν' ἀρνηθῇ τὸν
Χριστόν καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδώλα. Καὶ αὕτη
ἔκαμε τὴν ποθητὴν ὁμολογίαν, τοῦ ἔδωσε τὴν θαρ-
ραλέαν ἀπάντησιν «μὴ νομίσης, βασιλεῦ, ὅτι μέ
κολακείας ἢ ἀπειλάς θά μέ κάμῃς ν' ἀρνηθῶ τὸν
γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν. Καμμία βάσανος ἢ
τιμωρία δέν εἶναι ἱκανὴ νὰ μέ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην
Του».

Καὶ πράγματι οὐδὲν ἀπὸ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια
τῆς ἐλίγησαν τὴν ἀγάπην τῆς καὶ τὴν πίστιν τῆς εἰς
τὸν Χριστόν. Θαυμάσωμεν τὴν γενναϊότητά τῆς καὶ
τὴν καρτερίαν τῆς, ὡς καὶ τὰ ἀληθῶς αξιοθαύμαστα
σημεῖα τὰ ὁποῖα ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν βασανιστηρίων τῆς. Ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τῆς, πυρίνην περικεφαλαίαν, ἀλλ' αὕτη ἀμέσως
ἐψυχράνθη καὶ ἡ καλλίνικος μάρτυς τὴν ἡσθάνθη ὡς
δρόσον. Τὴν ἐκρέμασαν γυμνὴν ἐπὶ πασσάλου καὶ
ἐπεχείρησαν νὰ τῆς κάψουν τὰς μασχάλας καὶ λοιπὰ
εὐαίσθητα μέρη τοῦ παρθενικοῦ σώματός τῆς, ἀλλ'
αὗται ἔσβηνον καὶ δέν τὴν ἔκαιον. Τὴν ἔρριψαν
τέλος ἐντὸς λέβητος πλήρους καίοντος ἐλαίου,
μετὰ πίσεως, ἀλλὰ Ἐκείνη ἴστατο ὀρθία δροσιζομέ-
νη, ὡσάν νὰ εὕρισκετο εἰς δροσερόν καὶ εὐώδη
κῆπον.

Κατάπληκτος ὁ βασιλεὺς, παρακολουθῶν τὸ μαρ-
τύριον ἀμφιβάλλων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαύματος,
ἐζήτησε ἀπὸ τὴν μάρτυρα νὰ τὸν ραντίσῃ μέ τὸ
περιεχόμενον εἰς τὸ πρόσωπόν, καὶ Ἐκείνη συμμορ-

φωθείσα τόν έράντισεν, όπότε ούτος έτυφλώθη και περίτρομος έφώναξε «δούλη του Θεού λυπήσου με και δός μου τό φώς μου και θά πιστεύσω εις τόν Χριστόν». Και ή φιλεύσπλαχνος Παρασκευή προσεuchήθη εις τόν Θεόν έκτενώς υπέρ τής αναβλέψεως του και ώ του θαύματος ούτος επανείδε τό φώς του και πιστεύσας εις τόν Χριστόν, έβαπτίσθη και τήν άφηκεν έλευθέραν εις τήν κηρυγματικήν της δράσιν.

Αυτή έξηκολούθησε τό φλογερόν κήρυγμά της και εις άλλας πόλεις και τās εύθαρσεις όμολογίας τής Χριστιανικής Πίστεως ένώπιον τοπικών τυράννων, συνεπεία τών όποιών υπέστη και άλλα άνεκλάλητα μαρτύρια, τελικώς δέ και τόν θάνατον δι' άποκεφαλισμού! Ο τάφος της έγινετο πηγή θαυματουργικών ιαμάτων. Πάσχοντες, προσκυνούντες αυτόν μετ' εύλαβείας και πίστεως και λαμβάνοντες χώμα έξ' αυτού, έθεραπεύοντο.

Χωλοί ήνωρθώθησαν, κωφοί ήκουσαν, άλαλοι ώμίλησαν, δαιμονισμένοι ήλευθερώθησαν, και τυφλοί άνέβλεψαν! Και έκτοτε εξακολουθεϊ αυτή τās θαυματουργίας της, ιδίως εις τούς πάσχοντας έξ όφθαλμικών νοσημάτων, τών όποιών άνεδείχθη ή κραταία και γεραρά προστάτης.

Τής όφθαλμικής θαυματουργίας τής Αγίας Παρασκευής, έχω προσωπικήν έμπειρίαν. Έθεραπεύθη ό πυορροών συνεπεία ισχυρās πήξεως, άριστέρος, όφθαλμός της συζύγου μου, δι άλείψεως αυτού, μετá πίστεως, εκ του έλαιου κανδήλας τής Αγίας Εικόνας της, έν τώ Μεγάλω Έσπερινώ της Έορτής της, ένώ οι όφθαλμίατροι είχαν άποφανθεί ότι μόνον δι' έγχειρήσεως ήτο δυνατό ή θεραπεία. Και εις ένδειξιν βαθύτατης εύγνωμοσύνης έγράφη τό παρόν άρθρον.

Και τώρα τό έρώτημα: Πού όφείλονται τά θαύματα τά τελεσθέντα κατά τήν διάρκεια τών βασανιστηρίων τής Αγίας Παρασκευής και αι θαυματουργίαι αυτής; Αναμφισβητήτως, εις τήν Θεϊαν Χάριν ή τήν άλλως καλουμένην Χάριν του Αγίου Πνεύματος, μέ τήν όποιαν ήμείφη. διά τήν άκλόνητον πίστιν της εις τόν Χριστόν. Τό είπεν Ούτος: «ό πιστεύων εις έμέ, καθώς είπεν ή γραφή, ποταμοί εκ τής κοιλίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζωντος». Και ως έξηγεϊ ό Εύαγγελιστής Ιωάννης, «τούτο δέ είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν οι

πιστεύοντες εις Αυτόν» (Ιωάν. ζ' 38, 39 – Πρβλ και Έφ. β, 8–13. Τιμ. α, 8–9).

Τό Άγιον Πνεύμα, λοιπόν τό όποϊον «συνεγειρεί και έν τοίς Έπουρανίοις συγκαθίζει». (Έφ. β. 6. Πρβλ δ, 7), «καθιστά, συμμόρφους τής Εικόνας του Υιού», (Ρωμ η, 29), δίδει τά χαρίσματα τής «σοφίας προφητείας ιαμάτων, και υπερφυσικών δυνάμεων», Α. Κορινθ. ιβ, 8–10), «ζωοποιεί και εκ νεκρών άνιστά», (Ρωμ. η, 11, Πρβλ και 14–15). Και άπεργάζεται «τήν μακαρίαν άνάπαυσιν του Πνεύματος του Θεού έντός ήμών», Α Πέτρ. δ. 14, Πρβλ και 10, – Πράξ. α, 1–4, β, 16–18– Αποκάλ. α, 4, 10)!

Η χάρις του Αγίου Πνεύματος είναι Δωρεά του Θεού, ό όποϊος, μέ τήν παγγνωσίαν Του προγνωρίζει τόν άξιον, τόν προορίζει, τόν καλεϊ, τόν δικαιώνει και τόν δοξάζει. Τό βροντοφωνεί ό Θεορρήμων Απόστολος Παύλος «ους δέ προώρισε, τούτους και εκάλεσε, και ούς εκάλεσε, τούτους και έδικαίωσε, ούς δέ έδικαίωσε τούτους και έδόξασε (Ρωμ. η, 30). Ο λόγος του μακαρίου Παύλου έσχε πλήρη έφαρμογήν εις τήν περίπτωση τής μοναχής Παρασκευής.

Ο Μέγας Δικαιοκρίτης και Μισθαποδότης Θεός, προδιέγνωσε ταύτην ως άξιαν, διά τήν βαθείαν αγάπην της και τήν στερεάν πίστιν της προς τόν Μονογενή Υιόν Του και τήν προώρισεν ως μοναχήν και τήν εκάλεσεν εις τό υπέρ Αυτού κήρυγμα και τήν έδικαίωσε, τήν έστεφάνωσε, διά τήν άκλόνητον όμολογίαν της πίστεώς της, ένώπιον τών θηριωδών διωκτών Του, τήν άγωνιστικότητά της, τήν καρτερίαν της και τήν μαρτυρικήν αυτοθυσίαν της, διά τής Θεϊας Χάριτος και δή τής κορυφαίας τής Θαυματουργίας και τήν έδόξασεν εις τούς αιώνας.

Η Μήτηρ του Χριστού Εκκλησία τήν άνεκύρηξεν Αγίαν Μεγαλομάρτυρα και Θαυματουργόν και γενεαί γενεών χριστιανών τήν προσκυνούν και τήν μακαρίζουν ως τοιαύτην, όπως και τās άλλας. Αγίας άθληφόρους του Χριστού, Θέκλαν τήν πρωτομάρτυρα και ισαπόστολον, Βαρβάραν, Αικατερίνην, Χριστίνας, Μαρίνα, Ειρήνην, Αικατερίνην, Κυριακήν, Εύφημιαν και λοιπάς Αγίας Μεγαλομάρτυρας και θαυματουργούς έπωνύμους και άνωνύμους, επιφανείς και άφανείς, αι όποϊαι αναπαύονται μακαρίως εις τούς κόλπους της έν Ούρανοίς θριαμβευούσης του Χριστού Εκκλησίας.

Ας τήν μιμηθώμεν. Η Θεοφιλής πολιτεία της και τό ένδοξον τέλος της άποτελούν όντως άξιόμιμητον παράδειγμα και πρωτίστως διά τās γυναίκας και μάλιστα διά τās μοναχάς τās όποϊας Εκείνη ως

γυναίκα και μοναχή, τόσον ἐτίμησεν, ἀνύψωσε και ἐδόξασε. Βεβαίως, δέν συντρέχει πλέον περίπτωσις αὐτοθυσίας διὰ τόν Χριστόν. Εἰς τόν καιρόν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς συνέτρεχε. Διότι οἱ χριστιανοί, συλλαμβανόμενοι, ἐπρεπε ἢ ν' ἀρνηθοῦν τόν Χριστόν καί προσκυνήσουν τά εἰδῶλα, ἢ νά βασανισθοῦν καί ἀποθάνουν διὰ τόν Χριστόν. Καί ἐπροτιμοῦσαν τό δεύτερον, ἀποδεικνύοντες ἔργῳ τήν ἀγάπην των καί τήν πίστιν των εἰς τόν Χριστόν.

Δυνάμεθα ὁμως κάλλιστα ὅλοι ν' ἀποδείξωμεν ἔργῳ τήν ἀγάπην μας καί τήν πίστιν μας εἰς τόν Χριστόν, ἐάν ζῶμεν κατὰ Χριστόν, ἥτοι νά τηρῶμεν τάς αἰώνιου κύρους σωτηριώδεις ἀρχάς καί ἀληθείας, τάς ἀποθησαυρισμένας εἰς τό Ἱερόν καί Ἁγίον Εὐαγγέλιόν Του τάς ὁποίας μετὰ τόσης παρρησίας ἐκήρυξε καί χάριν τῶν ὁποίων, ἀνῆλθεν ἀγογγύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ τήν «ἡμῶν σωτη-

ρίαν».

Καί νά ὀρθοδοξῶμεν ἐν παντί γνησίως, ἥτοι νά φυλάσσωμεν ἀκαινοτόμητον τήν Ἁγιωτάτην Ὀρθοδοξίαν, μέ τοὺς Θείους Κανόνας καί τάς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς ἀπαραχαράκτους, ὅπως μᾶς παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Καί νά ὁμολογῶμεν τόν Θεόν καί τόν Χριστόν ἐνώπιον τῶν ἀπίστων καί τῶν ἀντιχρίστων, τήν δέ Ὀρθοδοξίαν ἐνώπιον τῶν καθολικῶν, προτεσταντῶν, μασόνων, χιλιαστῶν καί λοιπῶν κακοδόξων «προβατοσχήμεν λύκων» ταύτης.

Τοιοιτοτρόπως συμπεριφερόμενοι ἀξιωθῶμεν νά καταστῶμεν, κατὰ τόν λόγον τοῦ Θεηγόρου Ἀποστόλου, «κληρονόμοι μέν τοῦ Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ τοῦ Χριστοῦ...». (Ρωμ η, 17).

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΔΑΦΝΗΣ

Ἀπό τήν περιφορά τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Ἱερατείου καί τῶν πιστῶν.

Μέ μεγαλοπρέπεια ἐωρτάσθη ἡ ἐορτή τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τόν ἡμέτερον φερόνυμον Ἱερόν Ναόν, Ἀρτέμωνος 133-Δάφνης.

Τό ἐσπέρας τῆς Δευτέρας, ἐψάλη πανηγυρικά ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τήν δέ Τρίτῃ τό πρωί ἐψάλη ὁ Ὁρθρος μετ' Ἀρτοκλασίας καί ἡ Θεία Λειτουργία χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου

τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσοστόμου.

Τήν Θείαν Λειτουργία ἐτέλεσε, ὁ ἐφημέριος, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, πατήρ Ἀναστάσιος μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Χρυσοστόμου, μετὰ τήν Θείαν Λειτουργίαν, ἐτελέσθη ἡ Λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος, παρέστη δέ καί ὁ Ἱερομόναχος πατήρ Γαβριήλ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1) Θά ήταν φοβερή γκάφα!

Στάδιον Ειρήνης και Φιλίας Π. Φαλήρου

Θά ήταν φοβερή γκάφα εκ μέρους της Κυβερνήσεως να έκχωρήσει τό Στάδιον Ειρήνης και Φιλίας εις τούς Χιλιαστές. Εάν συνέβαινε τούτο, ο καθένας με την απλήν σκέψιν του, θά έλεγε πώς ή Κυβέρνησις συμπράττει με τούς μάρτυρας του Ίεχωβά. Αύτοί, εκτός της ίταμικής και άγερώχου στάσεως (μέ τά προβαλλόμενα εις τά μάτια μας έντυπα) τόσον εις όλους τούς χώρους της πατρίδος όχι μόνον ήλεκτρικούς σταθμούς και αλόγουρους Έκκλησιών, θά ώρθωναν ύπερήφανον κεφαλήν ότι έχουν την κυβέρνησιν μέ τό μέρος των. Βαβαί της άθλιότητος! Μά ή Κυβέρνησις επί τέλους δέν βλέπει τάς καταδικαστικές αποφάσεις των Πρωτοδικείων Έρακλείου και Βορ. Έλλάδος, ότι ο Χιλιασμός άποτελεί προσπλυτισμόν πρώτης μορφής, επικίνδυνον διά την χώραν μας; Αύτοί οι άντιρρησίοι της συνειδήσεως, εάν πληθύνουν τί θά γίνη ή Έλλάς μας έν καιρώ ανάγκης;

2) Πανσεξουαλισμός

Ήδη βαίνομεν πρός τό τέλος του θέρους και τά караβάνια των τουριστών επανέρχονται εις τάς κοιτίδας των! Ή έντύπωσις του γράφοντος είναι φοβερή και όδυνηρά. Ημίγυμνα τά σώματα των ξένων εκτεθειμένα εις τά καταστρώματα των πλοίων και τά άκτάς μέ την προκλητικήν των εμφάνισιν καταισχύνουν την χώραν μας. Έμείς δέ ως Έλληνες, άντί να αντιμετωπίσωμεν μέ θυμόν αυτόν τόν φρενήρη ήμιγυμνισμόν τόν υποθάλλομεν και σπεύδομεν να τόν μιμηθώμεν. Νά μιμηθώμεν τί; Πουκάθε γωνιά όπου και άν βρίσκεται έν Έλλάδι είναι κατειλημμένη όλη άπ' αυτούς; Όπως λέγουν οι αύτόπται, τολμοΰν και εισέρχονται έν τη Θαλάσση αί γυναίκες των μέ επένδυσιν καθαρώς άνδρικήν, και φροντίζουν και αι Έλληνίδες να εμφανίζουν αυτήν την άθλιότητα. Μά αύτοί που τίς συνοδεύουν, πολλές φορές σύζυγοι, γιατί να υποθάλλουν αυτό τό ρεζιλίκι; Σημάδι και αυτό, τρανό των τελευταίων χρόνων, ή γυναίκα χωρίς αιδώ τρέχει τήδε κακήσε επιδεικνύουσα την... άσχημοσύνη της! Πώς έχουν ξεπέσει τά ήθη παγκοσμίως!

3) Έκκρηξις εις τόν Ήλιον.

Τό Έθνικό μας Άστεροσκοπεϊο μάς άναγγέλει ότι έγινε εκκρηξις εις τόν Ήλιο διαρκείας μερικών ώρων, που πλησιάζει τάς τέσσαρας, ένω αι καταγραφόμεναι κατά μέγιστα χρονικά διαστήματα είναι ολιγόλεπται. Ή διάμετρος της εκκρήξεως, υπολογίζει, ότι υπερβαίνει 8 φορές την Γήϊνον διάμετρον. Αυτό θά έχη σοβαρές καιρικές επιπτώσεις, θύελλαν και άνέμους και σοβαράς διαταραχάς εις τάς τηλεπικοινωνίας, και κανείς δέν ξέρει την εκβασιν αυτών των επιπτώσεων επί του ανθρώπου!

Σαφή φαινόμενα που άναγγέλει ο Ούρανός ότι πρέπει να συμμορφωθούμε και να «όρθοποδήσουμε» ως άνθρωποι· άλλως οι Ούρανοι προαγγέλουν γεγονότα τά όποια θά είναι καταστρεπτικά διά την ανθρωπίνην ύπόστασιν!

Μήπως σ' αυτό επάνω είναι δυνατόν να προασκώσωμεν μέρος τό υπό του θείου Πέτρου ρηθέντος;

«Ήξει δέ ήμέρα Κυρίου ως κλέπτης έν νυκτί, έν ή Ούρανοι ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχειά δέ καυσούμενα λυθήσονται, και ή γή και τά έν αυτή έργα κατακαήσεται» (Β' Πέτρ. 3. 10).

άπλως έρωτώμεν. Στώμεν καλώς προσευχόμενοι, να άποτρέψη ο Κύριος τά έπερχόμενα δεινά.

4) Πάλιν Ήρωδιάς μαίνεται πάλιν ταρατείται..

(Θ. Χρυσόστομος)

Ο Ίησοΰς έν τώ Σταυρώ. Τελευταίος πειρασμός.

Ο διεθνής Σιωνισμός (Σατάν) πάλιν ώρύεται! Τό τελευταίον έργον του άθέου Μάρτιν Σκοτσέζε έμπνευσμένον από τόν άθεον και θεοστυγή Καζαντζάκη, εμφανίζει τόν Κύριον έν τώ Σταυρώ «πειραζόμενον...».

Φοβερόν τό έγκλημα και οι χριστιανικοί όργανισμοί έν τη ξένη άντετάχθησαν μέ την προβολήν αυτού του άνοσιουργήματος και γίνεται διεθνής «σάλος» διά αυτό τό «βλάσφημον» έργον. Τουτ' αυτό έπραξεν και ή κρατούσα Έκκλησία, όπως αναγιγνόμενον εις τόν τύπον. Δέν νομίζομεν ότι θά δεχθ ή Κυβέρνησις και επιτρέψει την προβολήν αυτού του έγκληματικού θεάματος. Άλλοίμονόν μας τότε να δεχθούμε εις τούς Έλληνικούς κινηματογράφους να προβάλλεται έργον που ύβρίζει τόν Σωτήρα μας, γλυκύτατον Ίησοΰν. Ναι Νά άντιπαχθούμεν εις αυτήν την ύβριν παλληκαρία!

6) Από την επίσκεψιν του Τούρκου πρωθυπουργού κ. Τουργκούτ Οζάλ εις Αθήνας.

«Η καινοφανής θεωρία του περί της καταγωγής των Έλλήνων».

Άνεγνώσαμεν εις την Έφημερίδα «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ», (φύλ 14-6-88, σελ. 4) ο κ. Οζάλ γραπτώς μέν αναφέρθηκε στήν... κοινή καταγωγή του Έλληνικού Έθνους και του Τουρκικού Έθνους, γιατί και τά δύο... προήλθαν από την Όθωμανικήν Αυτοκρατορίαν» «Αυτή ειδικά την παράγραφο παρέλειψε ύστερα από επέμβασι της ελληνικής πλευράς.

Ίδου και άλλος, νεώτερος αυτός διαστρεβλωτής των ιστορικών δεδομένων. Ο Γερμανός ιστορικός Φαλμεράϋερ ήμφεσβήτησε την συγγένειαν των Νεοελλήνων προς τούς Αρχαίους Έλληνες και ο μέγας ιστοριοδύφης Τούρκος κ. Οζάλ άνεκάλυπεν ότι οι Έλληνες και οι Τούρκοι έχομεν κοινήν την καταγωγήν... από την Όθωμανικήν Αυτοκρατορίαν!

Άπαγε της βλασφημίας!

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Πανηγυρίς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἀθανασίου ἐν Μεγάλῳ Πεῦκῳ.

Τὴν τρίτην Κυριακὴν (Ματθαίου), 6ην Ἰουνίου 1988 ἐώρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος καὶ ἐπανηγύρῃσεν ἡ Μονὴ διὰ τὸν Ὅσιον Γερόντιον, Ἡγούμενον τῆς Μονῆς Βουλευτηρίων, Ἀγίας Ἀννης, ἐν μέσῳ Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κάνιγγος 32 καὶ ἐκλεκτοῦ Ἱερατείου. Ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινός μὲ καλλίφωνους ἱεροψάλτας καὶ ἀρτοκλασίαν ἐτελέσθη κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἁγίου Ὁρους οἱ δὲ διανυκτερεύσαντες ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἔτυχον δαψιλοῦς περιποιήσεως καὶ τραπέζης ἀγάπης.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα Μακαριώτατον κ. Χρυσόστομον συνελειτούργησε μὲ ἄλλους ἀρχιερεῖς, τὸν Θαυμακοῦ καὶ Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον Ἀστορίας κ. Πέτρον, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱερομονάχους κ. Γερόντιον, κ. Δαμασκηνόν, τοὺς πρωτοπρεσβυτέρους κ. Γεώργιον Σμυράκη, Κων/νον Βελέντζαν, Ἰωάννη Μουρίκη καὶ ἄλλον ἐκλεκτὸν ἱερατεῖον ἐτέλεσαν τὴν Θείαν Μυσταγωγίαν μετ' ἐξαιρετικῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας. Κατ' αὐτὴν ἐδόθη καὶ τὸ ἱερατικόν ὄφφικιον εἰς τὸν π. Γερόντιον Λουδάρον, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς ἱεροπραξίας.

Ὁ δεξιὸς χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Βυζαντινοὺς Ἰωάννην Συμεωνίδην καὶ κ. Βασίλειον Καραμήτσον ἔδωσεν τὸν προσήκοντα βυζαντινὸν τόνον, ὁ δὲ Μακαριώτατος κ. Χρυσόστομος μὲ τὴν διακρίνουσαν εἰς αὐτὸν εὐφράδειαν ὠμίλησεν τὰ τοῦ Ὁσίου π. Γερωντίου, καθὼς ἐπίσης καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐνεκωμίασεν τὸν ἐορταζόμενον. Περί τὴν μεσημβρίαν μετὰ τὸ πέρασ τῆς λειτουργίας παρετέθη ἐκλεκτὴ τράπεζα εἰς ὅλον τὸ ἱερατεῖον καὶ τὸ πολυπληθές Ἐκκλησίασμα παρόντων καὶ τοῦ φίλου τοῦ ἀρχιερέως Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, π. Νικολάου Βορινιώτη, π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, π. Νικολάου Καλοσκάμη καθὼς καὶ ἄλλου ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιάσματός τοῦ τελευταίου. Χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Καθηγουμένης καὶ τῶν περὶ αὐτῆς ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν ἡ περιποίησις περὶ τὴν τράπεζαν ἦταν ἐξόχως ἀρτία. Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται εἰς τὸν ἄξιον ποιμενάρχην

Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον τὰ βέλτιστα ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ἔθνους.

Θερμὸν τηλεγράφημα τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου ἐκ Σουβάλας Αἰγίνης, ὅπου παραθέριζε.

«Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον. Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ΜΕΓΑΡΑ

Ἀπὸ τὴν Σουβάλαν Αἰγίνης, ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ Πανηγύρει τῆς Σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, ἀπευθύνομεν, ἀπὸ βάθους ψυχῆς, εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια. Ἀναπολοῦμεν προσφιλῶς τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς προγενεστέρως πανηγύρεις. Σήμερον συμμετέχομεν νοερῶς. Προσκυνοῦμεν εὐλαβῶς, συλλειτουργοὺς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ Τίμιον Πρεσβύτεριον. Χαιρετίζομεν ἐγκαρδίως ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ὀρθοδοξοεορτολογίτας πανηγυριστάς. Ὁ Παντοδύναμος σκέποι τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Κατασπαζόμενοι μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ ἀγάπης τὴν σεπτὴν δεξιάν, ἐξαιτούμεθα τὴν Ὑμετέραν εὐλογίαν.

Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος οἰκογενειακῶς.

Πανηγυρίς Ἀγ. Ἀθανασίου Ἀθωνίτου εἰς Μονὴν Ἀγ. Ἀθανασίου, Μεγ. Πεῦκο.

Ἐπανηγυρίσθη καὶ πάλιν κατὰ μοναστικὴν τάξιν καὶ εὐπρέπειαν ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀθωνίτου εἰς Μεγ. Πεῦκο τὴν 5ην Ἰουλίου 1988. Ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινός ἐψάλη ἀπὸ Βυζαντινοὺς καλλιφώνους ψάλτες, καὶ ἡ ἀρτοκλασία ἱερολογήθη ἐν μέσῳ πολυπλοῦς Ἐκκλησιάσματος, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος λειτουργῶν ἐπλαισιώθη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικον, Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον, Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον καὶ πλήθους ἱερατείου φθάνοντος τοὺς εἴκοσι πέντε (25). Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος καὶ μετὰ τὸ πέρασ τῆς τετραώρου ἀκολουθίας παρετέθη τράπεζα ἀγάπης, ὅπως πάντα, ἰδιαίτερα φροντισμένη ἀπὸ ἐκλεκτῆν μοναστικὴν ἀδελφότητα. Λόγῳ χώρου ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τῶν παρευρεθέντων, οἵτινες ἠυχήθησαν εἰς τὸν Ἅγιον Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον ὅπως ὁ Κύριος τὸν ἀξιοῖ νὰ προσελκύῃ ἐν τῇ Μονῇ, τοὺς πολυληθεῖς προσκυνητάς καὶ προσωπικοὺς τοῦ φίλους, εἰς κάθε ἐμφανιζομένην ἀγίαν περίπτωσιν.

Πανήγυρις Ι. Ναού Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

Τό Σάββατον 17ην Ἰουλίου 1988 ἐώρτασεν πανηγυρικῶς ἡ Ἱερὰ Μονή τῆς μεγαλομάρτυρος Ἁγίας Μαρίνης ἐν Κορυδαλλῷ Πειραιῶς, μετά πάσης μεγαλοπρεπείας καί κατανύξεως. Κατά τόν Ἑσπερινόν μέ ἐπὶ κεφαλῇ τόν Σεβ/τον Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιον, πλαισιούμενον ἀπό τούς ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου, καί τῶν πανοσιολογιωτάτων π. Μεθοδίου Δεσποτίδη, Γεροντίου Λουδάρου καί πρεσβυτέρων π. Γεωργίου Σμυράκη, Ἰωάννη Μουρίκη, Νικολάου Καλοσκάμη, Καλλινίκου Μουράτογλου καί ἐν μέσῳ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν μέ ἐπικεφαλῇ τόν κ. Βασίλειον Καραμῆτσον καί ἄλλων, ἱερολογήθη ἡ ἀρτοκλασία μετά πάσης κατανύξεως ἐν μέσῳ πανηγυριστῶν οἱ ὅποιοι κατέφθασαν ἀπό ὅλα τὰ σημεῖα Ἀθηνῶν Πειραιῶς καί περιχώρων.

Τήν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καί Σαλαμίνος πλαισιούμενος ἀπό ἀρχιερεῖς καί ἐκλεκτόν ἱερατεῖον, ἐτέλεσεν τὰ τῆς θείας λειτουργίας ἐν μέσῳ πλήθους ἐορταστῶν. Ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τόν ἅγιον Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον ὅστις μέ τήν διακρίνουσαν αὐτόν ἀπλότητα καί εὐκολον λόγον ἐπλεξεν τόν ἐγκώμιον τῆς παρθενομάρτυρος Μαρίνης ἡ ὁποία μόλις δέκα πέντε ἐτῶν ὡμολόγησε ἐν Ἀντιοχείᾳ τόν Ἰησοῦν Χριστόν Σωτῆρα τῆς, ἐνώπιον τοῦ ἀρχοντος Ὀλυμβρίου. Μετά τό πέρας τῆς ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ἐπηκολούθησε τράπεζα ἀγάπης εἰς ἣν παρεκάθησεν ὄχι μόνον τό ἱερατεῖον ἀλλά καί ὅλον τό ἐκκλησίασμα.

Χάρις εἰς τάς φροντίδας τῆς ὁσίας Ἡγουμένης, πλαισιουμένης ὑπό ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν καί γυναικῶν ἡ τράπεζα ἀγάπης ἦτο πλήρης ἐορταστικῆς εὐλογίας καί χάριτος.

Πανήγυρις Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Λουτρακίου

Μετ' ἰδιαίτερας λαμπρότητος ἐπανηγύρισεν ἡ Ἱερὰ Μονή Τιμίου Προδρόμου Λουτρακίου, τήν 24ην Ἰουνίου 1988.

Στήν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία, ἐχοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χρυσόστομος.

Ὁ Μακαριώτατος πλαισιούμενος ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ.κ. Στέφανον, καί τῶν ἱερέων π. Βελέντζα Κων/νον καί π. Μαυρίκην Ἰωάννην καθὼς καί τόν ἱερομόναχον π. Κύριλλον ἐτέλεσε τὰ τῆς Θείας λειτουργίας καί ὡμίλησεν διὰ τόν Θεῖον Πρόδρομον, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, περὶ τήν Ἱερὰν Μονήν.

Κατά τὰς πρώτας μεσημβρινὰς ὥρας παρετέθη ὑπὸ τῆς ἁγίας ἀδελφότητος, τράπεζα ἀγάπης δι' ὅλους τούς εὐσεβεῖς προσκυνητάς οἱ ὅποιοι προσέτρεξαν εἰς τήν Μονήν, παρά τὰς δυσμενεῖς καιρικές συνθήκας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος ἐλειτούργησε κατὰ τήν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων εἰς τόν φερώνυμον Ναόν τῶν Ἀγίων, εἰς τόν Ἅγιον Κωνσταντῖνον Λοκρίδος μετά κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως του καί ὡμίλησεν καταλλήλως. Ἐκάλεσε τό ποιμνίον του νά μιμηθῇ τό ἀφιλάργυρον τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων, διότι ἡμεῖς οἱ ἐορτάζοντες τούς Ἁγίους, πρέπει νά μιμούμεθα καί τὰ ἔργα των.

Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Ναός αὐτός ἀνήκει εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐπίσης κατὰ τήν 26ην Ἰουλίου ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ μετά τοῦ ἱερατείου του ἐλειτούργησεν εἰς τήν Ἁγίαν Παρασκευήν Πουγκάκια, ἰδιοκτησίας οἰκογενείας Καραχάλιου καί ὡμίλησεν ἀρμοδίως.

Βάπτισις Γερμανοῦ κου Λέεμεν

Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος κατήχησεν καί ἀκολούθως ἐβάπτισεν τήν 19ην Ἰουλίου, τόν ὡς ἄνω ἀλλοδαπόν καί τόν μετωνόμασε εἰς Μιχαήλ. Ἀνάδοχος παρέστη ὁ κ. Δημήτριος Καρκάνης. Ἠκολούθησεν ἡ στέψις του μετά τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης Μαρούλη, τήν 4ην Αὐγούστου ἐ. ἐ. Ὁ ἐν λόγῳ ποιμενάρχης, καθ' ἃ ἐπληροφορήθημεν, ἐκοινώνησεν τῶν ἀχράντων μυστηρίων τόν γαμπρόν Μιχαήλ τήν δευτέραν ἡμέραν τοῦ γάμου του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

Εἰς τόν ἐορτάζοντα τήν 1ην Ἰουνίου 1988 τὰ ὀνομαστήριά του Σεβ. Μητροπολίτην Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνον εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος χάριση εἰς αὐτόν ὑγείαν κατ' ἄμφω, καί εὐλογίαν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ εἰς ὃ παρίσταται.

Ἀδυνατοῦμε, λόγῳ χώρου, νά δημοσιεύσουμε τὰ τῆς πανηγύρεως τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Σεβ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας, ὡς καί ἐν συνεχείᾳ τὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὁσίου Ὁνουφρίου. Αἱ πληροφορίες μας εἶναι ὅτι καί εἰς ἀμφοτέρας τὰς πανηγύρεις ἡ Μονή ἦτο πλήρης Ἐκκλησιασματος, φίλων Ἱεραρχῶν καί Ἱερατείου, ἡ δέ τράπεζα, ὅπως πάντοτε, πλήρης εὐλογιῶν.

Ἀπλαῖ Δημοσιεύσιμοι Σελίδες

Ἡ Χριστιανική Συνέπεια

Ἡ χριστιανική Συνέπεια εἶναι ἓνα θέμα πού θά πρέπει νά διακρίνη κάθε χριστιανόν.

Ρώτησαν κάποιον πιστόν. "Ἄν σήμερα ἦταν ἡ τελευταία μέρα τῆς ζωῆς σου, πῶς θά τήν περνοῦσες;

"Ὅπως καί ὅλες τῖς ἄλλες, ἀπάντησε ἀπλᾶ. Μιά εἰλικρινή προσπάθεια πού μᾶς φέρνει κοντά στόν στόχο μας δηλαδή ἀπέναντι στήν Χριστιανική Πίστι μας καί στά ἰδανικά μας.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀπό τήν ἀρχή ἕως τό τέλος μᾶς λέει γιά αὐτήν τήν συνέπεια.

"Ὅταν ἀποδοκιμάζει ἡ Γραφή τά λόγια πού δέν ἔχουν ἀντίκρουσμα στή ζωή μας τότε καυτιριάζεται ἡ ζωή μας ὡς ὑποκρισία. Ἄς μελετήσουμε ὅμως τόν Εὐαγ. Ματθ. 2. 21-23, καί ἄς συζητήσουμε νά δοῦμε τί σημαίνει χριστιανική συνέπεια;

Ερώτησις. Ἡ συνέπεια ἔχει πολλές σκάλες; Ἀρχίζει ἀπό τήν ἀκριβή ὥρα ἐνός Ραντεβού μας καί προχωρεῖ στίς ὑποσχέσεις στά λόγια καί στά ἔργα τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Συνέπεια εἶναι ἡ ὑλοποίησι τῶν ἰδανικῶν τοῦ ἀνθρώπου στήν καθημερινή, ζωή.

Συνεπής θεωρεῖται ἐκεῖνος πού συμπεριφέρεται μέ αὐτό πού πιστεύει, δηλαδή σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Συνεπής εἶναι ὁ χριστιανός ποῦ θά πῇ: Ζῶ τόν χριστιανισμό στήν πράξι;

Εἶπαν πῶς ὁ χριστιανός εἶναι μόνον στά λόγια!! Ὁ χριστιανός πού εἶναι συνεπής καί στά λόγια καί στά ἔργα μοιάζει μέ τό διαμάντι ποῦ διαφέρει ἀπό τό γυαλί ἢ τό ζωντανό ἀντικείμενο ἀπό τή φωτογραφία.

Γιά κάποιον χριστιανόν που συνήθιζε νά πηγαίνει τακτικά στίς ἀγρυπνίες, ἀλλά ἦταν γνωστό, γιά τά παράνομα κέρδη στήν δουλειά του. Αὐτός κάνει τό ἀντίθετο ἀπό ὅτι ἡ ἀρχαία Βασίλισσα τῆς Ἰθάκης ἡ Πηνελόπη, χαλαίει τήν ἡμέρα ὅτι φτιάχνει τό βράδυ.

Ἡ συνέπεια ἀνάλογα μέ τῖς συνθήκες τῆς ζωῆς παίρνει πολλές μορφές. Στήν ἐποχή τῶν μαρτύρων συνέπεια ἦταν νά χύσης τό αἷμα σου γιά νά μὴν ἀρνηθῇς τήν πίστι σου. Τοῦτο ἄλλωστε συμβαίνει σ' ὅλες τῖς ἐποχές.

Ἀκόμα συνέπεια σημαίνει ὅτι ἀναλαμβάνω τῖς εὐθύνες μου, δέχομαι τό λάθος μου, καί ἀναλαμ-

βάνω νά διορθώσω ὅ,τι κακό ἔκανα. Ἡ ἁμαρτία δεῖχνει ἔλλειψι τῆς ἐσωτερικῆς δυνάμεως καί γι' αὐτό θέλουμε νά καλύψουμε τόν ἑαυτό μας ὅπως ἐγινε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τό πρῶτο σφάλμα στόν παράδεισο. Ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ καί ἐπιδιώκει πάση θυσία νά ἀποκρύψει τό σφάλμα του καί νά δικαιολογήσῃ τόν ἑαυτό του· ἐνῶ ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ στόν Ἀδάμ· αὐτός δέν ἀνέλαβε τῖς εὐθύνες του ἀλλά ὅπως εἶναι γνωστό τά ἔρριξε στήν Εὐα. **Αὕτη εἶναι ἡ ἀσυνέπεια.**

Ἐπαναλαμβάνω πῶς ἡ ἀπόκρισις, ἡ δικαιολογία ἡ ἀρνήσις τοῦ σφάλματος εἶναι ἐγωϊσμός. Ἐνῶ ἀντίθετα ἡ συνέπεια δημιουργεῖ τήν ἁρμονία στήν ἀνθρώπινη σχέση πού εἶναι ἐπιταγή τῆς ψυχῆς καί θέλει νά πορεύεται **στήν ἀλήθεια, στήν ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Θεός.** Ὁ συνεπής χριστιανός συντονισμένος στά μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ, οἰκοδομεῖ ὅλη του τή ζωή κι' ἐκείνη πού φαίνεται κι' ἐκείνη πού μένει ἀφανής στά μάτια τῶν ἀνθρώπων· πάνω στό ἴδιο θεμέλιο πού εἶναι ὁ Χριστός καί ὁ νόμος του.

Ὁ συνεπής δέν δίνει εὐκόλα ὑποσχέσεις ἀλλά αὐτές πού ἔχει δώσει τῖς τηρεῖ μέ κάθε θυσία. Οὔτε ἄλλα νά λήη καί ἄλλα νά πιστεῦη. Τά λόγια του εἶναι λόγια ἀπό τήν καρδιά του. Ἐδῶ ἰσχύει ὁ χρυσός κανὼν ὅ,τι πρέπει νά κάνουν οἱ ἄλλοι γιά μᾶς νά τό κάνουμε ἐμεῖς γιά τοὺς ἄλλους, ὅπως θέλουμε νά εἶναι οἱ ἄλλοι συνεπεῖς ἀπέντί μας νά ἡμαστέ καί ἐμεῖς γιά τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας.

Γι' αὐτό χρειάζεται πνεῦμα ἀγωνιστικό. Ὁ συνεπής δέν εἶναι ὁ «φθασμένος» ἀλλά ἀγωνίζεται νά γεφυρώσῃ τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἀναγνωρίζει τά λάθη του καί ἀγωνίζεται νά τά διορθώσῃ. Δέν μπορεῖ νά σταθῇ χριστιανός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι συνεπής. **Καί σέ αὐτό τονίζεται ἡ ἀλήθεια αὐτῆς εἰς τά διδάγματα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·** φαίνεται ἀπό τοὺς ἐξῆς θεῖους λόγους του:

Οὐ πᾶς ὁ λέγων μου Κύριε Κύριε εἰσελεύσεται τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημά τοῦ Πατρός μου ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ συνεπής διαθέτει τήν **ἀκεραιότητα** ἐκείνη πού δέν τοῦ ἐπιτρέπει καμμία **νοθεία** στίς ἀρχές του, δέν κάνει ἀβαρίες συμβιβασμοῦ, ὑποχωρήσεις.

Ἡ ἀκεραιότης τοῦ χριστιανοῦ φαίνεται ἀκόμα

στούς δύσκολους και ανώμαλους καιρούς. Πόσοι στήν κατοχή, όσοι θυμούνται, δέν πλούτισαν εἰς βάρος ἄλλων ἀνθρώπων καί πόσοι ἄλλοι ὁμως ἀκέραιοι καί εἰλικρινεῖς δέν προτίμησαν νά πεθάνουν παρά νά ἀδικήσουν.

Καί τώρα ἄς πούμε μερικές πρακτικές ἐφαρμογές. Καθημερινά ἔχομε πολλά παραδείγματα ἀνθρώπων μέ πνεῦμα Θεοῦ, συνεπεῖς.

α) Ὁ μικρός πού βρίσκει στό δρόμο τό πορτοφόλι μέ ὁλόκληρο θησαυρό καί τό παραδεῖδει στήν ἀστυνομία.

β) Ἡ πτωχή χήρα μέ τά πέντε παιδιά πού λαμβάνει ἐπιταγή μέ μεγάλο χρηματικό ποσό γιά τά παιδιά της ἀπό κάποιον χλιαστικό ἔντυπο καί τά ἐπιστρέφει καί λέει: **Ἐχει ὁ Θεός γιά τά παιδιά μου.**

γ) Ὁ βιοπαλαιστής πατέρας πού ἐπιστρέφει χωρίς δευτέρα σκέψη τά ἐπιπλέον ρέστα κατά λάθος.

δ) Ὁ δικηγόρος πού συμφιλιώνει τούς ἀντιδίκους του εἰς βάρος τῆς ἀμοιβῆς του.

ε) Ὁ σκουπιδιάρης πού ἐβρῆκε δυό φορές χρήματα καί τά ἐπέστρεψε, καί ὅπως ἐπληροφορήθημεν τά παιδιά τοῦ οἰκοτροφείου ἐπῆγαν στό σπῖτι του μέ ἓνα κουτί γλυκά, καί τόν κάλεσαν καί στό οἰκοτροφεῖο γιά γεῦμα.

Ὅλα αὐτά εἶναι γεγονότα συνεπειᾶς ἀπό τήν καθημερινή ζωή τῶν πιστῶν. Καί ἀπό τήν Γραφή:

α) Ὁ Ἀβραάμ δέχεται ἀδιαμαρτύρητα νά θυσιάσῃ τό μονάκριβό του παιδί.

β) Ὁ πάγκαλος νέος Ἰωσήφ μακριά ἀπ' τήν πατρική γῆ ἀγνωστος μεταξύ ἀγνώστων, παληκαρία γλυτώνει ἀπ' τά νύχια τοῦ πειρασμοῦ μέ τή σκέψη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐκατομμύρια μάρτυρες παλαιοὶ καί σύγχρονοι δίνουν τό αἷμα τους γιά τήν πίστι. Ἡ συνέπεια τῶν χριστιανῶν εἶναι ἡ μεγαλύτερη ὁμολογία ὑπέρ τῆς πίστεως. Μεγάλη καί παιδαγωγική δύναμις ἡ συνέπεια. Ὁ παιδαγωγός θά πρέπει νά εἶναι συνεπής, καί οἱ γονεῖς πάντα μέ τό καλό παράδειγμα. «Ὁ γάρ μη ποιῶν καί διαδάσκων ἀναξιόπιστος ἐστίν εἰς ὠφέλειαν» τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος.

Ἡ ἀσυνέπεια μειώνει τήν ἐμπιστοσύνη· εἶναι αὐτό πού λένε δάσκαλε πού δίδασκες καί λόγο δέν ἐκράτεις! Τά παιδιά μας καί ἐν συνεχείᾳ τά ἐγγόνια μας στήν σημερινή δύσκολη ἐποχή θέλουνε πρότυπα καί τά πρότυπά τους, θά πρέπει νά εἴμαστε ἐμεῖς ἡ οἱ μεγάλοι μέ τό καλό μας παράδειγμα καί μέ τήν συνέπειά μας Α.Α.Χ.

ΠΙΣΤΙΣ ΕΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐπλασεν ὁ Οὐράνιος Δημιουργός διά μόνου τοῦ Προστάγματος Του τόν Οὐρανόν καί τήν γῆν (Γένεσ. α 1-13) Ἐν Ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν Οὐρανόν καί τήν Γῆν κ.τ.λ.) ἐννοοῦμεν τό ὑλικόν Σύμπαν ὡς Θεός Παντοδύναμος πού ἦταν ἄν καί ὁ ἴδιος εἶναι Πνεῦμα Ἀὔλον, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τό ἀπεκάλυψεν ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Υἱός Του διά μέσου τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καί Ἰσποστόλου Σαμαρείτοδος Φωτεινῆς κατά τήν συνάντησίν Του μαζί Της εἰς τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ παρά τήν Σιχάρ. Θά μοῦ ἐπιτραπῇ νά κάμω μίαν παρένθεσιν εἰς τό σημεῖον αὐτό. Διὰ τὸ Κύριος μᾶς ἀπεκάλυψεν αὐτήν τήν ὑψίστην δογματικήν Ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως μας μέσον μιᾶς πρώην ἀμαρτωλοῦ γυναικός ἡ ὁποία μέχρι τοῦ χρόνου τῆς συναντήσεώς Της μετά τοῦ Σωτῆρος μας Θεανθρώπου Ἰησοῦ διῆγεν βίον ἀμαρτωλόν· Καί ὁμως μέσῳ Αὐτῆς τῆς πρώην ἀμαρτωλοῦ ἠθέλησε νά μᾶς τήν μεταδόσῃ διά νά μᾶς διδάξῃ ὅτι, οὐδεμία ἀμαρτία

ὅσον μεγάλη ἤθελε εἶναι, μένει ἀσυγχώρητος, ὅταν εἰλικρινῶς μετανοήσωμεν καί ἀποφασίσωμεν καί ἡμεῖς σάν τήν Ἁγίαν Φωτεινήν τήν Σαμαρείτιδα, νά σταματήσωμεν τήν ἀμαρτωλήν μας ζωὴν καί νά ἐκτελέσωμεν τὰς θείας ἐντολάς. Δέν ἐξαιρεῖ οὔτε αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους οὔτε τοὺς μασώνους, οὔτε τοὺς διαφόρους πλανηθέντας αἰρετικούς ἀπό τήν κλῆσιν πρὸς μετάνοιαν, μᾶλλον δέ περισσότερο ἐνδιαφέρεται νά σωθοῦν καί αὐτά τά πλάσματά Του ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς διδάσκει «Οὐχὶ δεόν ἀναζητεῖσαι καί εὐρεῖν τό ἀπολωλός πρόβατον; Ἀναμφιβόλως αἱ Πατρικαὶ Οὐράνιαι Ἀγκάλαι εἶναι πάντοτε ὁλόθερμα ἀνοικταὶ εἰς ὅλους μας, καλοὺς καί κακοὺς, δικαίους καί ἀδίκους, ἀναμένοντας μέ πόθον τήν εἰλικρινή μας μετάνοιαν. Θά ἤμποροῦσε νά εἶπῃ τις ὅτι ὅλαι αἱ ἀμαρτίαι τοῦ κόσμου εἶναι μία σταγόνα νεροῦ καί ὁλόκληρος ἡ θάλασσα ἡ Ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ. Καί τοῦτο εἶναι σχετικόν καί κατά προσέγγισιν διότι δέν εἶναι δυνατόν νά μετρηθῇ τό Ἄπειρον Ἐλεος τοῦ

Παναγάθου Κυρίου μας. Διέγνωσεν ὁ Κύριος ὡς Καρδιογνώστης τὴν ἀλλαγὴν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ψυχικὸν κόσμον τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τὴν συνάντησίν Της, τὴν διάθεσίν Της πρὸς μετάνοιαν καθὼς καὶ τὴν καλὴν Της προαίρεσιν, ἡ ὁποία καὶ συμβάλλει τὰ μέγιστα εἰς τὴν προσέλκυσιν τοῦ Θεοῦ Ἑλέους. Διότι γενόμενος ἄνθρωπος ὁ Κύριος, διὰ νὰ τιμῇ τὸ τελειότερον ὄν τῆς Δημιουργίας Του τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ζήσῃ ἀπὸ κοντὰ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἤθελε νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, ὅτι στέκει πάντοτε κοντὰ τοῦ Πρόθυμος καὶ Ἐτοιμος νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τοῦ συμπαρασταθῇ σὲ κάθε του ἀνάγκην δίδοντας προτεραιότητα εἰς τὰ Αἰώνια Οὐράνια πνευματικὰ ἀγαθὰ «Ζητεῖτε πρῶτα τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Λουκ. ΙΒ 31-32). Μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποστῇ καὶ αὐτὸν τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ τὴν Σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Βλέπετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δισύνθετος, ἀποτελεῖται ἀπὸ ὕλην, τὸ σῶμα καὶ Πνεῦμα τὴν ψυχὴν.

Πολλοὶ δὲν παραδέχονται, ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ καὶ κατὰ συνέπειαν πιστεύουν ὅτι ἡ ζωὴ τελειώνει μὲ τὸν σωματικὸν θάνατον εἰς τὸν τάφον ὅπου θάπτεται τὸ σῶμα. Εἶναι δὲ δυστυχῶς πάρα πολλοὶ πού σήμερα σκέπτονται ἔτσι. Θὰ ἤθελα νὰ τοὺς καλέσω εἰς ἓνα διάλογον ὅλους αὐτοὺς, εἰς ἓνα καλόπιστον διάλογον δίχως νὰ ἀποτανθοῦμεν εἰς ἄλλους νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσουν. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄλλοτε χαρούμενος, ἄλλοτε λυπημένος, ἄλλος εἶναι εὐγενής, ἄλλος ἀγενής, ἄλλος εἶναι φιλόξενος - ἀφιλόξενος, ἄλλος ἀγαπᾷ τὸν συνάνθρωπόν του, μέχρι τοῦ νὰ θυσιασθῇ δι' αὐτόν, ἄλλος τὸν μισεῖ, τὸν ζηλεύει, τὸν ἀδικεῖ, τὸν φθονεῖ. Θέλω νὰ εἶπω ὅτι διακρίνομεν χαρακτηριστικὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον πνευματικὲς ἀξίες, ὅπως εἶναι ἡ καλωσύνη, ἡ εὐγένεια, ἀγένεια ἢ κακία, ἡ ἀγάπη, τὸ μῖσος, ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος, ἡ θέλησις, ἡ συνείδησις, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἀναξιοπρέπεια, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀνυπομονησία, ἡ πραότης, ἡ ὀργή, ἡ ταπείνωσις, ἡ ὑπερηφάνεια κ.λ.π. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὅλες αὐτές οἱ ἀξίες εἶναι ἀποκλειστικῶς χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καὶ οὐδὲν τὸ ὕλικόν περιέχουν εἶναι ὀρθόν νὰ παραδεχθοῦμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐκτός ἀπὸ τὸ ὕλικόν σῶμα καὶ τὴν αὔλον ψυχὴν. Κατ' ἀντανάκλασιν ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι πνεῦμα αὔλον δὲν εἶναι οὔτε καὶ φθαρτὸν καὶ κατὰ συνέπειαν ἀθάνατος.

Θὰ ἀποτανθῶ γιὰ λίγο σ' αὐτοὺς πού στοιχειωδῶς ἔστω πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν καὶ τοὺς Ἁγίους Του διὰ νὰ τοὺς ἐρωτήσω πόσες φορές εὐρέθησαν

σὲ ἀνάγκην καὶ παρεκάλεσαν ἢ τὴν Μητέρα μας Παναγίαν, ἢ τοὺς Ἁγίους μας, ἢ νὰ μᾶς κάμῃ καλὰ τὸ ἄρρωστο παιδί μας ἢ τὴν ἄρρωστη μητέρα μας, ἢ πατέρα μας; ἢ νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ κάποιο κίνδυνον τὰ παιδιά μας ἢ τοὺς συζύγους μας ἢ τοὺς δικούς μας καὶ εἶδαν νὰ ἐνεργοῦν μυστηριωδῶς καὶ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ αἰτήματά των ἂν μὲ πραγματικὴν Πίστιν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς Ἁγίους μας, Τὸν Ἅγιον Γεώργιον, τὸν Ἅγιον Νικόλαον Ἅγιον Σπυρίδωνα, Ἅγιον Δημήτριον, Ἁγίαν Φωτεινὴν κ.λ.π., ἐζήτουν τὴν ἱκανοποίησίν των; Μᾶς εἶναι καὶ γνωστὸν ὅτι οἱ προαναφερθέντες Ἅγιοι ἐζησαν σωματικῶς πολλοὺς αἰῶνας πρὶν, ὅπως ὁ Ἅγιος Σπυρίδων καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐζησαν 16 αἰῶνες πρὸ ἡμῶν, ἢ Παναγία 20 αἰῶνας πρὶν, ἢ Ἁγία Φωτεινὴ ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Δημήτριος πρὸ 17 αἰώνων κ.λ.π. Ἐρωτῶ, πῶς λοιπὸν οἱ Ἅγιοι ἐνεργοῦν σήμερον καὶ μᾶς ἱκανοποιοῦν τὰ αἰτήματά μας ἐνῶ ἐζησαν σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τῶσων αἰώνων, ἂν δὲν ἐζοῦσαν σήμερον πνευματικῶς; Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ὅτι ὄχι μόνον οἱ Ἅγιοί μας ζοῦν, ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦν τὸν Θεόν συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως νὰ μᾶς συγχωρῇ τὰ πλεῖστα ἁμαρτήματά μας καὶ τὰ ἀναριθμήτα ἐγκλήματά μας καὶ δι' αὐτόν ἀκριβῶς τὸν λόγον δὲν τιμωρεῖ τοὺς ἀρνητάς Του, τοὺς ἀθέους, τοὺς ἀμετανοήτους σιωνιστάς, τοὺς αἱρετικούς ὁλῶν τῶν ἀποχρώσεων καὶ αὐτοὺς ἀκόμη πού τὸσον αὐθαδῶς Τὸν βλασφημοῦν, διότι θέλει πάντας σωθῆναι. Διότι μᾶς λυπᾶται καὶ ἐπειδὴ ἡ τιμωρία τῆς κολάσεως εἶναι μία αἰώνιος ἀνυπόφορος θλίψις καὶ ἄγχος πού δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀνθέξῃ κανεὶς, θέλει χωρὶς φυσικά νὰ παραβιάζῃ τὸ αὐτεξούσιον τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὁδηγηθοῦμεν ὅλοι εἰς τὸν Παράδεισον, τὸν Ὅποιον ἡτοίμασε δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶναι θλίβερόν ἀγαπητοί μου ἀδελφοί νὰ μᾶς καλῇ ὁ Κύριος εἰς τὸν Παράδεισον ὅπου εἶναι ἡ παντοτεινὴ αἰώνιος Εὐφροσύνη καὶ ἡμεῖς μόνοι μας νὰ περιφρονοῦμεν Αὐτόν τὸν Οὐράνιον Εὐεργέτην καὶ νὰ ἀκολουθοῦμεν τὸν φθονερόν ἐχθρόν τοῦ ἀνθρώπου τὸν διάβολον, ὁ ὁποῖος μέρα καὶ νύκτα προσπαθεῖ νὰ ραδιοουργῇ, νὰ διαβάλλῃ, νὰ διαστρεβλῶνῃ τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀσέβειαν διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κόλασιν καὶ νὰ χαίρεται ὁ διάβολος διότι ἡ χαρὰ τοῦ σατανᾶ εἶναι νὰ καταστρέφῃ τὸν ἄνθρωπον. Στῶμεν καλῶς ἀδελφοί, ὁ Κύριός μας ἐπιθυμεῖ ζωηρῶς τὴν Σωτηρίαν μας καὶ ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς μόνοι μας ἀκολουθοῦμεν τὸν φθονερόν σατανᾶ πού εἶναι ὁ ἀσπονδος ἐχθρός μας καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἀπώλειάν μας καὶ τὴν αἰώνιον καταδίκην μας;

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, Μοναχός.

(Εἰς τὸ προσεχές συνέχεια).